

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/144/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612205240
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4612205240.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: K. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX/X, XXX XX D., zastúpeného: JUDr. Mária Stahovcová, advokátka so sídlom ČSA 18, 944 01 Brezno, proti žalovaným: 1. A. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, XXX XX F., zastúpenému: JUDr. Peter Lukáčka PhD., advokát so sídlom Februárová 1608/A, 958 01 Partizánske, 2. Loft Projekt s.r.o., so sídlom Šafárikova 3638/7, 955 01 Topoľčany, IČO: 50 052 471, zastúpenému: JUDr. Stanislav Pavol, advokát so sídlom Šancová 58, 811 05 Bratislava, 3. Obec Práznovce, so sídlom M. Nešpora 146/4, 955 01 Práznovce, IČO: 35 626 526, zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Slávik a partneri, s.r.o., so sídlom Nám. M.R. Štefánika 3, 955 01 Topoľčany, IČO: 36 861 375, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 28. novembra 2018 č.k. 5C/197/2012-701, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že určuje, že žalobca K. T., rodený T., narodený XX.XX.XXXX, rodné číslo XXXXXX/XXXX, miesto trvalého pobytu A. XX/X, XXX XX D., štátny občan SR, je vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území D., obec D., okres F., zapísaných v katastri nehnuteľností ako parcely registra "C" evidované na katastrálnej mape na liste vlastníctva číslo XXX parcelné číslo XXX/X, parcelné číslo XXX/X, parcelné číslo XXX, na liste vlastníctva číslo XXX parcelné číslo XXX, na liste vlastníctva č. XXX parcelné číslo XXX/X, v časti ktorá zodpovedá novovytvoreným parcelám parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXX m², parcelné číslo XXX/X zastavané plochy o výmere XXXX m², parcelné číslo XXX/X o výmere XXX m² a parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², veľkosť spoluvlastníckeho podielu X/X, zameraných Geometrickým plánom číslo 7C/197/2012, znalcom Ing. Romanom Wágnerom vyhotovenom dňa 13.04.2015 a autorizačne overenom dňa 14.04.2015, a úradne overenom Okresným úradom Topoľčany, katastrálny odbor, dňa 22.06.2015 pod číslom 161/2015, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovaným v prvom, druhom a treťom rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

III. Štát má voči žalovaným v prvom, druhom a treťom rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. V predmetnej veci sa žalobca žalobou podanou voči žalovanému v 1. rade a proti spoločnosti W.K. TEAM, s.r.o. (povodne žalovanému v 2. rade) domáhal určenia vlastníckeho práva v podiele 1-ica k nehnuteľnosti v katastrálnom území D. pôvodne vedenej v pozemnoknižnej vložke č. X ako parcela číslo XXX/X orná pôda vo výmere XXXXX m². V žalobe poukázal na rozhodnutie Štátneho notárstva č.k. 1 D 207/86-13, na základe ktorého zdedil podiel vo výške 1-ica na predmetnej nehnuteľnosti po poručiteľke

K. T., rod. G., nar. XX.XX.XXXX, zomrelej XX.XX.XXXX. Tvrdil, že nehnuteľnosť poručiteľka spolu s manželom W. T., nar. XX.XX.XXXX, zomrelým dňa 12.05.1954, nadobudli, každý v 1-ici Výmerom o vlastníctve pôdy č. 66151/1947-III/B vydaným Poverením Pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave dňa 15.03.1948. Manželia T. odo dňa vydania prídelu nehnuteľnosť užívali a hospodárili na nej aj po tom, ako ju vložili do družstva. Neskôr JRD Práznovce na časti tejto pôdy postavilo maštale a hospodárske budovy. Po smrti W. T. zdedila jeho podiel K. T. a stala sa tak výlučnou vlastníčkou parcely číslo 400/4. V rámci dedičského konania po K. T. zdedil len podiel vo výške 1, zvyšný podiel nedopatrením nebol prededený, preto podal návrh na dodatočné prejednanie dedičstva. Zistil, že pôvodná parcela XXX/X je od roku 2007 rozdelená, je vedená na LV č. XXX ako parcela číslo XXX/X, XXX/X, XXX, XXX vlastnícky v prospech žalovaného v 1. rade, a na LV č. XXX ako parcela číslo XXX vlastnícky v prospech spoločnosti W.K. TEAM, s.r.o. (povodne žalovaný v 2. rade). V rámci ROEPu bol zaevidovaný ako vlastníč v podiele 1 parcela číslo 400/4 vo zvyšnej výmere 6.645 m². V ROEPe žiadal o zaevidovanie vlastníctva vo výmere podľa prídelovej listiny, čomu nebolo vyhovené z dôvodu, že táto časť výmery zanikla tým, že prešla do novovytvorených parciel. Keďže žalovaný v 1. rade a spoločnosť W.K. TEAM, s.r.o. (pôvodne žalovaný v 2. rade) sú v katastri nehnuteľností vedení ako vlastníci tej časti pôvodnej nehnuteľnosti, ktorej sa cíti byť vlastníkom tvrdil, že má naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

2.1. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo dňa 6. marca 2013 č.k. 5C/197/2012-148 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania v sume 730,46 eura. Vychádzal zo skutočnosti, že predmetná parcela bola zapísaná na LV č. X v prospech Čsl. štátu bez právneho dôvodu v čase, ktorý spadá do obdobia od 25.02.1948 do 01.01.1990, čo je jeden z dôvodov pre vydanie veci podľa reštitučných zákonov. Reštitučné predpisy sú špeciálnou právnou úpravou, preto nemožno použiť úpravu všeobecnú a žalobca sa nemôže domáhať ochrany vlastníckeho práva podľa § 126 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že žalobca sa mohol domáhať vlastníckeho práva podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku. Keďže sa nedomáhal, nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení.

2.2. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením zo dňa 2. marca 2014 č.k. 25Co/180/2013-231 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že pokiaľ ide o zvyšok pôvodnej parcely, ktorá mala byť predmetom prídelu na základe Výmeru o vlastníctve pôdy a ktorú v konečnom dôsledku nadobudli žalovaní, dochádza k stretu právnych princípov, a to princípu dobrej vôle (dobromyseľnosti) nadobúdateľa, princípu ochrany vlastníckeho práva a princípu (zásady) materiálnej publicity (zjednodušene povedané, že ten, kto vychádza zo zápisu v katastri nehnuteľností, je v dobrej viere, že stav katastra nehnuteľností zodpovedá skutočnému stavu). Dotýčaný je chránený, i keby uvedený zápis nebol v súlade so skutočným stavom (viď nález ÚS ČR z 05.11.2011 sp.zn. II. ÚS 165/11). Uviedol, že je treba oboznámiť sa s konečným prídelovým plánom a jeho grafickou časťou, lebo bez zistení týchto rozhodných skutočností je značne oslabený právny dosah listiny Výmeru o vlastníctve. Neprichádza do úvahy, aby sa vracalo reálne do stavu v roku 1948, keď existovala PK parc.č. XXX, zapísaná vo vložke č. 7. Nápomocné môžu byť výsledky usporiadania vlastníctva iných osôb na základe rovnakých výmerov o vlastníctve (starosta obce H., H. G., I. N., G. H., K. G.). Vyslovil záväzný právny názor, že právny záujem na určení vlastníctva je preukázaný.

3.1. Po vrátení veci súd prvej inštancie uznesením zo dňa 7. júla 2015 č.k. 5C/197/2012-345 pripustil zmenu žaloby tak, že „súd určuje, že navrhovateľ K. T. nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX, D. XXX XX, štátny občan SR, je vlastníkom v podiele 1 k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v kat. území obce D. v zastavanom území obce D., parciel registra "C" evidovaných na katastrálnej mape, zapísaných na LV č. XXX ako parc.č. č. XXX/X, parc.č. XXX/X, parc.č. XXX, na LV č. XXX ako parc.č. č. XXX, na LV č. XXX ako parc.č. XXX/X, ktoré zodpovedajú novovytvoreným parcelám podľa geometrického plánu znalca B.. A. X. č. 5C/197/2012, ktorý je nedeliteľnou súčasťou znaleckého posudku č. 5/2015, a to parcelám č. 343/26 zastavané plochy o výmere XXXX m², č. XXX/XX o výmere XXXX m², č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXX m², č. XXX/X zastavané plochy o výmere XXXX m², č. XXX/X zastavané plochy o výmere XXX m² a č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m². Zároveň pripustil vstup obce D., ako žalovanej v 3. rade.

3.2. Uznesením zo dňa 6. júla 2016 č.k. 5C/197/2012-434 pripustil vstup nového žalovaného v 2. rade (Loft Projekt s.r.o.) namiesto pôvodného žalovaného v 2. rade (W.K. TEAM, s.r.o.).

4.1. Súd prvej inštancie druhým rozsudkom zo dňa 20. júla 2016 č.k. 5C/197/2012-437 určil, že žalobca je vlastníkom podielu 1 nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území D., obec D., parcely registra "C" evidované na katastrálnej mape, zapísané na LV č. XXX ako parc.č. XXX/X, parc.č. XXX/X, parc.č. XXX, na LV č. XXX ako parc.č. XXX, na LV č. XXX ako parc.č. XXX/X, ktoré zodpovedajú novovytvoreným parcelám podľa Geometrického plánu znalca Ing. Romana Wágnera č. 7C/197/2012 v znaleckom posudku č. 5/2015, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť rozsudku, a to parcelám parc.č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parc.č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parc.č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXX m², parc.č. XXX/X zastavané plochy o výmere XXXX m², parc.č. XXX/X zastavané plochy o výmere XXX m² a parc.č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m². Žalovaným v 1., 2. a 3. rade uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu náhradu trov štátu každému v sume 278,94 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške.

4.2. Na odvolania žalovaných v 1., 2. a 3. rade odvolací súd uznesením zo dňa 22. novembra 2017 č.k. 25Co/596/2016-539 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že žalovaný v 2. rade v odvolaní namietal vadu konania spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), čím bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces, preto predtým ako pristúpil k meritórnemu prejednaniu veci, zaoberal sa namietanou vadou konania. Dospel k záveru, že namietaná vada konania je dôvodná, lebo súd prvej inštancie nedodrжал správny procesný postup. Hoci rozhodol o vstupe nového žalovaného v 2. rade do konania, s týmto nekonal a nepredvolal ho na pojednávanie, na ktorom meritórne rozhodol, preto neboli splnené zákonné podmienky na pojednávanie súdu dňa 20.07.2016, ani na meritórne rozhodnutie v neprítomnosti žalovaného v 2. rade, ktorý v konaní nebol zastúpený právnym zástupcom. Uvedeným procesným postupom súd prvej inštancie znemožnil žalovanému v 2. rade realizáciu procesných práv, ktoré mu priznáva Civilný sporový poriadok, a tým zasiahol do základného práva žalovaného v 2. rade, aby sa jeho vec verejne prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP).

5. Po vrátení veci súd prvej inštancie uznesením vyhlásenom na pojednávaní dňa 31.10.2018 pripustil zmenu žaloby tak, že súd určuje, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností v celosti s tým, že v ostatnom zostáva petit žaloby nezmenený.

6.1. Súd prvej inštancie v poradí tretím rozsudkom žalobu zamietol. Žalovaným v 1. až 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením. Štátu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 137 d) Civilného sporového poriadku, § 126 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka.

6.2. Konštatoval, že predmetom konania je určenie vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam, pričom žalobca odvodil svoj vlastnícky nárok od Výmeru o vlastníctve pôdy z 15.03.1948 č. XXXXX/XXXX-III/B vydanému podľa § 1 ods. 2 Nariadenia SNR č. 104/1946 v prospech jeho právnych predchodcov W. T. a K. T., po ktorých v dedičských konaniach tieto nehnuteľnosti nadobudol. Podľa rozhodnutia ŠN č.k. 1 D 207/86-13 zo dňa 21.11.1986 žalobca zdedil po poručiteľke K. T., zomr. XX.XX.XXXX, poľnohospodársku pôdu v užívaní socialistickej organizácie vo vl.č. X parc.č. XXX/X nadobudnutú prídélom PPPR zo dňa 15.03.1948, číslo XXXXX/XXXX-III/B v 1-ici, bez uvedenia druhu a výmery pozemku. Osvedčením o dedičstve 2D/338/2012 Dnot 194/2013 žalobca zdedil druhú polovicu prídélovej parcely č. XXX/X ako ďalší podiel poručiteľky K. T. (nadobudnutý podľa D 677/63 po neb. W. T.).

6.3. Zistil, že pozemky nachádzajúce sa v kat.úz. D. v areáli bývalého PD D. boli mapovaním ZMMV označené ako parcely EN XXX/X,X,X,X,X,X,X,X, XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX. Prvý krát boli tieto parcely EN zapísané do listu vlastníctva č. X pod položkou výkazu zmien č. 67/88 pri II. etape - zakladanie evidencie právnych vzťahov vyšetřovaním na obci v prospech Čs. štátu-ONV Topoľčany. Pôvodná pozemnoknižná parcela č. XXX je vedená v PK vložke č. X v prospech K. E. a spol. V roku 1990 v k.ú. D. bola vykonaná obnova katastrálneho operátu novým mapovaním, na základe čoho pod položkou výkazu zmien č. XXX/XX boli parcely XXX/X,X,X,X,X,X,X,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX,XX prečíslované na parcely CKN 343-358. Dodatkom k delimitačnému protokolu z 13.08.1997 Z 475/98-26/98 boli uvedené parcely zapísané do listu vlastníctva č. XXX v prospech O. D. v 1/1-ine. Následne v roku 2007 parcely S./X, XXX, 345, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX/X, XXX/X, XXX,XXX/X na základe kúpnej zmluvy V XXXX/XXXX D. 57/07 boli zapísané do LV č. XXX v prospech A. G. - Nábytok v 1/1-ine.

6.4. Žalobca v roku 2005 dal časť parcely č. XXX/X, ktorú podľa jeho vyjadrenia predtým užívali starí rodičia, ktorí vniesli pôdu do JRD, do nájmu družstvu. Na niektorých častiach nehnuteľnosti boli postavené stavby. Právo družstevného užívania pozemkov zahrňovalo aj oprávnenie (z roku 1949 a 1959) JRD meniť podstatu pozemkov, vrátane práva stavby poľnohospodárskych stavieb s výnimkou práva pozemky scudziť. Stavby poľnohospodárskeho charakteru boli postavené legálne z hľadiska občianskoprávneho (oprávnenie užívateľa užívať a meniť podstatu pozemkov), ale tiež z hľadiska stavebno-právnych predpisov.

6.5. Súd prvej inštancie s poukazom na zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu zistil, že na súde prebiehalo iba jedno konanie o určenie vlastníctva k nehnuteľnosti v kat.úz. D. pôvodne označenej ako PKN parcela č. XXX/X roľa o výmere 1 ha 70 á a 61 m² rovnako nadobudnutej Výmerom o vlastníctve pôdy vedené pod sp.zn. 7C/76/2008, a oboznámil sa s rozhodnutiami, ktoré boli v tej veci vydané.

6.6. Konštatoval, že vo veci sp.zn. 7C/76/2008 vypracoval znalecký posudok ten istý súdny znalec, ktorý bol ustanovený aj v tomto konaní, Ing. Roman Wágner, ktorý vyhotovil znalecký posudok č. 2/2015 zo 04.03.2015 ako podklad pre rozhodnutie o umiestnení p.č. XXX/X, t.j. susednej parcely k p.č. XXX/X. Z odborného vyjadrenia súdneho znalca vyplývalo, že týmto GP č. 7C/76/2008 bola zadefinovaná poloha pôvodného pozemku p.č. XXX/X, bol zapísaný do katastra nehnuteľnosti a v súlade s ním sú hranice pôvodného pozemku p.č. XXX/X identické s vonkajšou hranicou pozemkov KN-C p.č. XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX. Vzhľadom k tomu, že pôvodný pozemok p.č. XXX/X je susedným pozemkom s pôvodným pozemkom p.č. XXX/X, dospel k záveru, že novovytvorené pozemky musia byť odpovedajúce hraniciam p.č. XXX/X susediace s vonkajšími hranicami vyššie uvedených pozemkov KN-C p.č. XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X a XX /4 kopírujú hranice pôvodného pozemku p.č. XXX/X. Súdny znalec vyhotovil aj vytyčovací náčrt č. X/XXXX sporných parciel zo dňa 28.06.2018 overený OÚ Topoľčany, katastrálny odbor, a zakreslil okolité parcely a hranice s nimi, z ktorých vyplýva poloha, kde sa sporné parcely nachádzajú.

6.7. Poukázal na Protokol o oboznámení s priebehom hranice pozemku zo dňa 29.06.2018, z ktorého vyplynulo, že na základe žiadosti žalobcu a v súlade s GP č.7C/197/2012 boli dňa 29.06.2018 vytyčené hranice pozemkov p.č. XX/X, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX. Vytyčenie bolo vykonané na základe GP č. 7C/197/2012 a Záznamu podrobného merania č. XXX, ktoré tvoria súčasť znaleckého posudku č. 5/2015. H. parcely boli odčlenené na rovnakom mieste na akom bola umiestnená p.č. XXX/X, ktorá bola predmetom prídeltu v rámci druhej pozemkovej reformy v roku XXXX, t.j. sú totožné s touto parcelou. Jednotlivé vytyčované body boli súdnym znalcom v teréne vyznačené červenou farbou. Dospel k záveru, že na základe vykonaného dokazovania znaleckým posudkom Ing. Romana Wágnera vyhotoveným pod č. 5/2015, odborného vyjadrenia súdneho znalca, konania vedeného na tunajšom súde pod sp.zn. 7C/76/2008, ktoré bolo právoplatne skončené, je zrejmé, kde sa pozemok parc.č. XXX/X kat.úz. D., ktorý je predmetom určenia vlastníckeho práva žalobcu, reálne nachádza.

6.8. Súd prvej inštancie sa zaoberal vzájomným stretom právnych princípov, a to princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a princípu ochrany dobrej vôle (dobromyseľnosti) nadobúdateľa a zásadou materiálnej publicity t.j. že ten, kto vychádza zo zápisu v katastri nehnuteľnosti, je v dobrej viere, že stav katastra nehnuteľnosti zodpovedá skutočnému stavu a je chránený, i keby uvedený zápis nebol v súlade so skutočným stavom. (nález ÚS ČR z 05.11.2011, II. ÚS 165/11). Uviedol, že zásada, podľa ktorej nikto nemôže previesť na iného viac práv ako má sám, bola prelomená viacerými rozhodnutiami Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR. V súvislosti s ochranou dobromyseľného nadobúdateľa nie je relevantné posudzovanie 10-ročnej vydržacej lehoty, keďže uplynutie alebo neuplynutie tejto lehoty nemá pre poskytnutie ochrany tomuto subjektu právny význam.

6.9. Z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany je treba postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom, na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do kolízie dve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (t.j., že nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z oboch základných práv, treba prihladiť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní (Nález Ústavného súdu SR sp.zn. I ÚS 549/2015 z 16.03.2016).

6.10. Ak má mať určovací žaloba okrem iného aj preventívny charakter (má predchádzať ďalším sporom), nemožno vidieť rozumný dôvod na to, aby sa otázka dobrej viery nadobúdateľa, ktorý je

evidovaný v katastri nehnuteľnosti ako vlastník, neskúmala v konaní o určenie vlastníctva, a aby všeobecné súdy v podstate predlžovali stav právnej neistoty a nútili strany do podávania ďalších (zbytočných) žalôb, v ktorých by sa táto otázka následne riešila. Rozhodnutie o takomto určení musí deklarovať existenciu právneho vzťahu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia (§ 217 ods. 1 CSP) (Nález ÚS SR sp.zn.1ÚS 151/2016-29 z 3.5.2017).

6.11. Uviedol, že stálou súdnou praxou bolo judikované, že výmery o vlastníctve pôdy sú právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva prídelením. Zápis výmerov bol právne bezvýznamným, pretože po roku 1951 mali deklaratórny charakter. Predmetný výmer nebol predtým podchytený v pozemkovej knihe a vlastnícke vzťahy tak neboli usporiadané. Zákonom č. 22/1964 Zb. bola založená II. etapa evidencie pozemkov. Podľa mapovania v roku 1988, k časti parc.č. 400/4 bol zápis vlastníctva v prospech Čsl. štátu správa ONV Topoľčany a zákonom o majetku obcí nadobudla pozemok do vlastníctva obec D. Podľa zákona č. 180/1995 Z.z. bol vykonaný register obnovenej evidencie pozemkov (ROEP). Žalobca bol účastníkom konania o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim a namietal aj výmeru parc.č. 400/4, keď chcel celú pôvodnú výmeru, avšak námietky boli príslušným správnym orgánom zamietnuté. Register obnovenej evidencie pozemkov bol schválený správnym orgánom. Rozhodnutie o námietkach a o schválení registra bolo preskúmateľné súdom (§ 7 ods. 3 zák. č. 180/1995 Z.z.), avšak taký návrh na preskúmanie žalobcom podaný nebol. Parc.č. XXX/X má po ROEPe výmeru 6645 m² a teda najmenej na ňu by mal mať žalobca nárok, hoci údaje pozemkovej knihy, najmä pokiaľ ide o výmeru pozemkov, neboli nikdy záväzné.

6.12. Konštatoval, že pokiaľ ide o zvyšok pôvodnej parcely, ktorá mala byť predmetom prídelenia na základe výmeru o vlastníctve pôdy, a ktorú nadobudli žalovaní v 1. až 3. rade, tu došlo k stretu právnych princípov, a to princípu dobrej vôle (dobromyseľnosti) nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. V konaní bolo preukázané, že žalovaný v 1. rade nadobudol časť spornej nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy V XXXX/XX-XX/XX, V XXXX/XX-XX/XX, V XXXX-XXX/XX od obce D., a je vedený ako vlastník parcíel CKN XXX/X, XXX/X, XXX, XXX zapísaných na LV č. XXX k.ú. D.. Pôvodný žalovaný v 2. rade (W.K.TEAM s.r.o.) nadobudol časť spornej nehnuteľnosti na základe kúpnej zmluvy V XXXX/XX-XXX/XX a bol vedený ako vlastník parcely CKN XXX zapísanej na LV č. XXX k.ú. D., pričom v priebehu súdneho konania od neho nadobudol spornú nehnuteľnosť kúpnu zmluvou V XXXX/XX-XX/XX žalovaný v 2. rade. Žalovaná v 3. rade je vedená ako vlastník v celosti na LV č. XXX k novovytvorenej parcele XXX/XX o výmere XXXX m². Podľa mapovania v roku XXXX k časti parc.č. XXX/X bol zápis Čsl. štátu - správa ONV Topoľčany a zákonom o majetku obcí prešli do vlastníctva obce D. prečíslované parcely CKN 343-358 listinou - Dodatok k delimitačnému protokolu z 13.8.1997- Z XXX/XX-XX/XX v 1/1-ine.

6.13. Posudzoval stret princípov ochrany dobrej viery nových nadobúdateľov a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka. Pritom prihliadol na to, že v priebehu súdneho konania nebola vznesená žiadna námietka, že žalovaný v 1. rade a právny predchodca žalovaného v 2. rade, resp. žalovaný v 2. rade, v čase kúpy predmetných pozemkov neboli dobromyseľní, že by pri kúpe predmetných pozemkov nekonali v dobrej viere, že ich kupujú od ich oprávneného vlastníka, a žalovaný v 1. rade ich kúpil od subjektu, ktorý bol v čase ich predaja riadne zapísaným vlastníkom a na príslušnom LV nebola zapísaná informácia, ktorá by toto spochybnila. Týmto subjektom, teda predávajúcim, bola obec D., ktorá nadobudla predmetné pozemky na základe delimitácie - Dodatok k delimitačnému protokolu z 13.08.1997 Z 475/98-26/98, ku ktorej by mala byť väčšia dôvera, že je skutočným vlastníkom prevádzaných nehnuteľnosti. Z následného správania sa žalovaných v 1. a 2. rade po kúpe predmetných pozemkov bolo nepochybné, že sa nejednalo o žiadnu špekulatívnu kúpu. Predmetné pozemky, ktoré kúpil žalovaný v 1. rade, boli v dezolátnom stave, táto skutočnosť nebola v tomto konaní spochybnená, bolo na nich smetisko, na ktoré odpad vysypávali občania z obce. Za účelom užívania ich žalovaný v 1. rade vyčistil a upravil, pričom investoval značné finančné prostriedky. Žalovaný v 1. rade na pojednávaní po zrušení rozsudku uviedol, že si zisťoval koho sú pozemky, kde sa nachádzajú, lebo chcel rozšíriť výrobu. Zistil, že pod areálom sú piati vlastníci. Dohodol s PD sa na odkúpení budov, ktoré tam boli a patrili PD. Starosta obce povedal, že musí zvolať poslancov, aby dali súhlas k predaju pozemkov. Žalobca v konaní uviedol, že o pozemok sa nestaral z dôvodu, že od roku 2005 bol pozemok v užívaní PD F. na základe nájomnej zmluvy zo dňa 25.10.2005, ktoré platilo nájomné, pričom žalobca bol zamestnanom PD a PD sa staralo o užívanie pozemku.

6.14. Žalobca podal žalobu až dňa 30.05.2012, po uplynutí doby cca 25 rokov po čiastočnom prededení majetku v roku 1986 (právoplatné bolo rozhodnutie 1 D 207/86-13 dňa 26.02.1987) urobil úkon voči žalovaným, ktorí boli zapísaní ako vlastníci častí spornej nehnuteľnosti, žalovaná v 3. rade od roku 1997, žalovaný v 1. rade od roku 2007 a pôvodný žalovaný v 2. rade od roku 2008. Žalobca po prededení majetku v roku 1987 neurobil žiadne ďalšie kroky k tomu, aby sporná nehnuteľnosť bola zapísaná na

jeho meno. Žalobca sa síce pokúsil o vysporiadanie spornej parcely, ale až v roku 1998 (11 rokov od dedenia), kedy požiadal o vyhotovenie identifikácie parciel, aby mohol zapísať svoje vlastníctvo do katastra nehnuteľnosti, avšak vyhotovenie identifikácie nebolo možné, lebo chýbala grafická časť prídelov, a Správa katastra preto odmietla zapísať vlastnícke právo žalobcu na základe dedičského rozhodnutia 1 D 207/86 .

6.15. Pri hodnotení nároku žalobcu na určenie vlastníckeho práva prihladol k tomu, že žalobca nechal sám svojou nečinnosťou uplynúť také množstvo času, ktoré nie je zanedbateľné, a ktoré spôsobilo, že pomery na predmetnej nehnuteľnosti sa podstatne zmenili tak, že by jednoznačne prisvedčenie žalobe zakladalo nové spory a podávanie ďalších žalôb. Pri strete dvoch ústavných princípov treba prihliadať aj na mieru pričinenia sa o takýto stav zo strany toho, kto tvrdí svoje vlastníctvo a toto spočíva v tom, že dlhú dobu nekonal. Toto je aj prípad žalobcu.

6.16. Na základe zhodnotenia vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalobca bol nedbalým vlastníkom, keď až po 25 rokoch po právoplatne skončenom dedičskom konaní podal žalobu proti žalovaným na súd. V zmysle vyššie uvedeného, pokiaľ nemožno zachovať maximum z obidvoch základných práv - práva na ochranu vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a práva na ochranu dobrej vôle (dobromyseľnosti) nadobúdateľa, treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu, pričom vyššie riziko by mal niesť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Preto rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol.

6.17. Pokiaľ žalovaní vo svojich vyjadreniach sa opakovane domáhali zamietnutia žaloby z toho dôvodu, že žalobca sa mal domáhať svojich nárokov v rámci reštitúcie resp., že došlo k vydržaniu predmetného pozemku, tieto dôvody uvádzali aj v predchádzajúcich odvolaniach, ku ktorým sa odvolací súd už vyjadroval. K tomu súd prvej inštancie uviedol, že v danom prípade nedošlo k založeniu reštitučného nároku, nakoľko predmetné parcely nikdy neprevzal štát, neokupoval ich bez právneho dôvodu, ani z dôvodov politickej perzekúcie, či porušením uznávaných ľudských práv a slobôd. Preto neprichádzalo do úvahy, aby si žalobca uplatňoval reštitučný nárok. Ak je vlastníctvo nadobudnuté na základe výmeru ešte z roku XXXX, a toto právo nebolo odňaté, ani sa ho vlastníci právne účinne spôsobom nevzdali, tak potom sa štát nemohol stať vlastníkom týchto nehnuteľnosti a ani ich prevádzať na iné subjekty. Štát si dal zapísať vlastnícke právo v druhej etape pozemkových úprav v roku 1988 a následne delimitáciami na obce prešlo vlastníctvo k sporným parcelám v roku 1997 na obec. Štát nebol vlastníkom, nemohol previesť pozemok na obec, ani obec D. nemohla zase platne prevádzať sporné parcely na žalovaných v 1. a 2. rade, a teda nemohlo dôjsť ani k vydržaniu predmetného pozemku, keď chýbal právny titul a faktická držba, tá nenastala ani pri štáte, ani pri obci.

6.18. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP a žalovaným v 1. až 3. rade, ktorí boli vo veci plne úspešní, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Štátu vznikli trovy konania na zaplatenom znalečnom súdnom znalcovi Ing. Romanovi Wágnerovi za podaný ZP č. 5/2015 a GP 5C/197/2012, ktoré bolo zaplatené zo štátnych prostriedkov, preto priznal štátu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej opätovne rozhodne vyšší súdny úradník po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

7.1. Žalobca podal proti rozsudku v zákonnej lehote odvolanie a navrhoval, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie, alternatívne zruší a vec mu vrátil na nové rozhodnutie. Dôvodil ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7.2. Tvrdil, že v priebehu konania viac krát namietal, že už od roku 2005 sa iní pôvodní prídelci domáhali usporiadania pozemkov, ktoré im boli pridelené rovnako ako právnym predchodcom žalobcu. Iní právni nástupcovia prídelcov sa buď mimosúdne dohodli so žalovaným v 1. rade alebo s obcou D., jeden z nich (G.) dal v roku 2008 žalobu na súd voči žalovanému v 1. rade, na rovnakých skutkových tvrdeniach ako žalobca v tomto konaní. Súd žalobe G. v konaní sp.zn. 7C/76/2008 vyhovel. Hoci odvolací súd v rozhodnutí sp.zn. 25Co/180/2013 uviedol, že nápomocné vo veci môžu byť výsledky vysporiadania vlastníctva iných osôb na základe rovnakých výmerov o vlastníctve a uviedol aj mená týchto osôb, týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal. Aj z výpočtu mien osôb je zrejmé, že obec postupovala ľahostajne, keď predávala pozemky žalovanému v 1. rade a pritom mala vedomosť o aké pozemky sa jedná. Túto vedomosť musel mať aj žalovaný v 2. rade, teda musel vedieť, že daná lokalita

sú pridelové pozemky a vlastníci sa o ne uchádzajú. Považoval za neuveriteľné, že, keď žalovaný v 1. rade jednal s PD pohľadom kúpy budov a zaujímal sa aj o pozemky pod budovami, že by mu PD neuviedlo, že pozemky sú v nájme od pridelcov. Obec ako predávajúca mala minimálne od roku 2003 vedomosť, že celý súbor nehnuteľností nachádzajúcich sa v danej lokalite predstavovali pridelové pozemky, na základe dotazov žalobcu, a z iných sporov o usporiadanie týchto pridelových parciel, ktoré boli vedené proti obci. Takúto vedomosť mali aj žalovaní v 1. a 2. rade, nakoľko táto lokalita bola známa tým, že sú tam pridelové pozemky. A o tieto pozemky sa vlastníci v obci uchádzali. Uvedenú skutočnosť uviedol aj v odvolaní z 19.04.2013 a zo strany žalovaných nebola popretá. Poukázal na to aj odvolací súd v rozhodnutí sp.zn. 25Co/180/2013.

7.3. Tvrdil, že on aj jeho právni predchodcovia mali pridelené parcely vo vlastníctve aj ich užívali. Neskôr pri založení JRD v roku 1957 ich vložili do užívania poľnohospodárskeho družstva. On ich zdedil v roku 1987, teda v čase kedy boli v užívaní JRD. PD F., s ktorým dňa 25.10.2005 podpísal zmluvu o nájme pozemkov na poľnohospodárske účely, nežiadalo list vlastníctva, na preukázanie vlastníctva mu postačovalo právoplatné dedičské rozhodnutie. Obec dané parcely nikdy neužívala, ale ich predala. Pokiaľ obec tvrdí, že boli v zlom stave, potom ich nechala spustnúť, hoci bola presvedčená, že je vlastník. Tvrdil, že nemal dôvod sa oň ne starať, keď ich prenajal. Vzhľadom na popísané okolnosti bol vlastníkom bdelym.

7.4. Namietal voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého až po uplynutí 25 rokov od času kedy sporné parcely zdedil v podiele 1, podal určovací žalobu, a od roku 1987 neurobil žiadne ďalšie kroky tomu, aby sporná nehnuteľnosť bola zapísaná na jeho meno. Tvrdil, že vlastník má právo vec užívať, brať z nej úžitky. Nikde nemá stanovenú povinnosť vybavovať si na správnom orgáne list vlastníctva, pokiaľ ho nepotrebuje kvôli predaju a podobne. V roku XXXX požiadal o identifikáciu parciel, ale zistil, že je potrebný geometrický plán, a keďže dané parcely užívalo družstvo, nepovažoval za potrebné nato vynakladať finančné prostriedky. Preto podal určovací žalobu. Až keď zistil, čo sa v lokalite, kde boli pozemky situované, deje, že pozemky rozpredáva obec a vlastníci sa voči tomu ohradzujú, uzatvárajú mimosúdnej dohody, dokonca podávajú žaloby, začal tiež pripravovať žalobu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 45/2008. Tvrdil, že zásadu „nikto nemôže previesť viac práv, než má sám“, nie je možné prelomiť ochranou dobrej viery nadobúdateľa, nakoľko Čs. štát nemohol daný pozemok previesť delimitáciou na obec, keďže nedošlo k odňatiu vlastníckeho práva jeho právnym predchodcom ani jemu. Čs. štát sa nikdy držby spornej nehnuteľnosti nezmocnil, ani sa jej neujal. Pridelci dané pozemky odovzdali do užívania JRD a neskôr mal uzatvorenú nájomnú zmluvu s poľnohospodárskym družstvom. Poukázal na nález Ústavného súdu SR I. US 151/2016. Tvrdil, že žalovaní nemohli byť dobromyseľní z dôvodov uvedených v odvolaní. Sporné nehnuteľnosti nikdy neopustili žalobcovu sféru, keďže podľa ustálenej judikatúry ak je nehnuteľnosť v užívaní poľnohospodárskej organizácie, nedôjde k prerušeniu držby či výkonu vlastníckeho práva vlastníka.

8. Žalovaná v 3. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne aj procesne správny, a navrhla ho potvrdiť a zaviazat žalobcu na náhradu odvolacích trov v rozsahu 100 %. Považovala za správny záver súdu prvej inštancie o tom, že pri strete právnych princípov ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a ochrany dobromyseľnosti nadobúdateľa, a pri rešpektovaní zásady materiálnej publicity katastra nehnuteľností, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti tohto prípadu, treba poskytnúť ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi pred pôvodným vlastníkom. Poukázala na skutočnosť, že sporná nehnuteľnosť bola zapísaná na liste vlastníctva v jej prospech už v roku 1998, k predaju žalovanému v 1. rade došlo v roku 2007 a k predaju časti pozemku pôvodnému žalovanému v 2. rade došlo v roku 2008. Pritom nešlo o vlastníkov, ktorý by pozemok iba držali, žalovaný v 1. rade, ktorý odkúpil od PD F. U. E. stavby nachádzajúce sa na pozemku, tieto úplne zrekonštruoval, prestaval a pristavil k nim, celý pozemok vyčistil a upravil povrchovými úpravami. Žalobca dlhú dobu nekonal ako vlastník, bol pasívny, na čom nič nemení jeho argumentácia v odvolaní. Pri zvažovaní len doby postkomunistickej, od roku 1990, nič žalobcovi nestálo v ceste urobiť potrebné kroky na to, aby pozemok bol v katastri nehnuteľností zapísaný na liste vlastníctva na jeho mene. Nič neurobil ani vtedy keď v roku 1998 bol založený jej list vlastníctva, ani vtedy keď v roku 2007 následkom predaja bol vykonaný zápis na liste vlastníctva na žalovaného v 2. rade. Pritom musel vidieť, že na pozemku sa dejú rozsiahle investície, budovy sú predstavované a družstvo to nie je, kto tieto investície robí. Žalobca bol nečinný ďalších päť rokov. Argument žalobcu, že nehnuteľnosť užíval tým, že ju prenajal družstvu neobstojí, keďže predmetom nájmu bola iba polovica nehnuteľnosti a nájomná zmluva bola uzavretá až v roku 2005. Za situácie, že žalobca ani jeho právni predchodcovia nemali svoje vlastníctvo zapísané v katastri, a že toto vlastníctvo bolo na liste vlastníctva vedené na tretiu osobu, tento úkon možno posudzovať iba ako súkromnoprávnu listinu s účinkami medzi účastníkmi, bez vplyvu

na dobromyseľnosť tretej osoby. Žalobca dobre vedel, že vlastníctvo nemá zapísané na liste vlastníctva a upustil od zidentifikovania pozemku geometrickým plánom a zapísania na LV údajne pre finančné náklady. Namietala, že takto nekoná vlastník, ktorý sa cíti byť vlastníkom. Týmto postupom sa žalobca vzdal možnosti ochrany s poukazom na materiálnu publicitu katastra nehnuteľností. S poukazom na bod 24. uznesenia odvolacieho súdu 25Co/596/2016 zopakovala argument, že žalobca počas sporu neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, kde sa má vlastne sporný pozemok nachádzať. Uviedla, že k neúplnosti a k presvedčivosti záverov znalca v tejto veci, ako aj vo veci tunajšieho súdu 7C/76/2008 (iné spory vedené neboli), sa vyjadrila na pojednávaní dňa 04.06.2018 a na týchto námietkach trvá. Pokiaľ znalec vyhotovil odborné vyjadrenie, obsahom ktorého je vytyčovacia náčrt s protokolom, aj k nemu sa vyjadrila a na svojich námietkach zotrváva.

9. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich tvrdení a prednesov v priebehu konania, najmä stanoviska zo dňa 25.05.2018. Poukázal na názor odvolacieho súdu prezentovaný v uznesení sp.zn. 25Co/180/2013, z ktorého citoval „Pokiaľ ide o zvyšok pôvodnej parcely, ktorá mala byť predmetom prídela na základe Výmeru o vlastníctve pôdy a ktorú v konečnom dôsledku nadobudli odporcovia v 1. a 2. rade, dochádza k stretu právnych princípov a to princípu dobrej vôle (dobromyseľnosti) nadobúdateľa, princípu ochrany vlastníckeho práva a princípu (zásady) materiálnej publicity (zjednodušene povedané, že ten, kto vychádza zo zápisu v katastri nehnuteľností, je v dobrej viere, že stav katastra nehnuteľností zodpovedá skutočnému stavu. Dotyčný je chránený, i keby uvedený zápis nebol v súlade so skutočným stavom /viď nález ÚS ČR z 05. 11. 2011 sp.zn. II. ÚS 165/11/).“ Tvrdil, že zásada, podľa ktorej nikto nemôže previesť viac práv ako má sám, nie je v súkromnom práve absolútna a jej prelomenie je možné. Domnieval sa, že súd prvej inštancie sa s touto otázkou vysporiadal správne z hľadiska aplikácie princípu všeobecnej spravodlivosti. Správne posúdil konanie žalobcu v priebehu desaťročí tak, že toto konanie nie je možné považovať za konanie tzv. bdelého vlastníka, ktorý sa o predmet vlastníckeho práva riadne stará. Tento fakt dokumentuje skutočnosť, že v čase keď kúpil predmetné nehnuteľnosti, bolo na nich zriadené smetisko, kam svoj odpad vynášali obyvatelia obce. Preto neobstojí námietka žalobcu, že tieto nehnuteľnosti prenajal a preto sa o ne nestaral, keďže podľa predloženej nájomnej zmluvy mali byť prenajaté za účelom výkonu poľnohospodárskej činnosti, nie za účelom zriadenia smetiska. To dokumentuje fakt, že žalobca v čase podpisu nájomnej zmluvy nevedel, ktoré pozemky sú predmetom nájmu. Navyše nájomná zmluva neidentifikuje skutočnú polohu prenajatých pozemkov. Tomu poukázal na bod 71. napadnutého rozsudku. Žalobca podal žalobu až v roku 2012, približne 4 roky potom, čo nehnuteľnosti nadobudol žalovaný v 1. rade, ktorý ich s vysokými nákladmi významne zveľadil, na základe riadneho stavebného povolenia vybuďoval na sporných pozemkoch stavby a cesty, tieto riadne skolaudoval a bez akýchkoľvek problémov zapísal na list vlastníctva. Teda sporné pozemky boli zhodnotené takým spôsobom, že ich úpravy a stavby na nich zrealizované svojou hodnotou prevyšujú hodnotu akú mali v čase, keď ich žalovaný v 1. rade dobromyseľne nadobudol. Zároveň boli pozemky prekvalifikované na zastavané plochy a nádvorja. Poukázal na svoje tvrdenia v priebehu konania, podľa ktorých dôveroval v zápis v katastri nehnuteľností a v čase kúpi nedisponoval žiadnymi informáciami, ktoré by mohli spochybňovať predávajúceho ako subjekt oprávnený na riadny prevod vlastníctva. Opätovne zopakoval, že sporné nehnuteľnosti boli v čase kúpy v dezolátnom stave a musel vynaložiť značné finančné prostriedky na ich úpravu a zveľadenie. Preto ich nekupoval so špekulatívnym účelom rýchleho predaja a zárobku a konanie žalobcu považoval za účelové. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a zaviazal žalobcu k náhrade trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Žalovaný v 2. rade sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

11.1. Žalobca sa k vyjadreniam žalovaných v 1. a 3. rade vyjadril písomne.

11.2. Poprel tvrdenia žalovaného v 1. rade, že žalovaný v 1. rade bol dobromyseľný a že mu vzniklo vlastnícke právo vydržaním, poprel aj tvrdenie že žalobca nebol bdelý, že nevedel, kde sa sporné parcely nachádzajú, a, že na základe vykonaného dokazovania nie je stále zrejmé, kde sa sporné parcely nachádzajú. Tvrdil, že žalovaný v 1. a 2. rade v čase kúpy neboli dobromyseľní, keďže minimálne od roku 2003 sa aj iní pôvodní prídeltci domáhali usporiadania svojich pozemkov v rovnakej lokalite, ktorá bola známa tým že sa tam nachádzali pozemky prídeltcov. Tomu svedčí, že pred konaním žalobcu sa iní právni nástupcovia pôvodných prídeltcov buď mimosúdne dohodli so žalovaným v 1. rade alebo so žalovanou v 3. rade. Jeden z nich (G.) podal určovací žalobu voči žalovanému v 1. rade v roku 2008, súd jeho žalobe vyhovel a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil. Išlo o parcelu XXX/X, ktorá sa nachádzala hneď vedľa v spornej parcely v tomto konaní XXX/X, pričom nebolo sporné, kde sa

parcela XXX/X nachádza. Preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nespravodlivé, nakoľko vlastník susediacej parcely XXX/X podal určovaciu žalobu na základe rovnakých skutkových a právnych skutočností a bol v spore úspešný. Žalovaný v 1. rade nemohol byť dobromyseľný, lebo obec ktorá predávala dané parcely mala vedomosť, že sa jedná o prídelové parcely a počas celého konania to nepoprela. Súd prvej inštancie mal pripojené katastrálne spisy ohľadom iných osôb, ktoré si mimosúdne v tej istej lokalite vysporiadali rovnaké prídelové pozemky so žalovaným v 1. rade. Z výpočtu z týchto osôb je zrejmé, že obec postupovala ľahostajne, keď odpredávala pozemky v danej lokalite, pričom mala vedomosť, že sa jedná o pôvodné pozemky prídelcov, o ktoré sa ich právni nástupcovia uchádzajú. Rovnako postupoval aj žalovaný v 1. rade, voči ktorému sa viedli mimosúdne rokovania a súdny spor 7C/76/2008, napriek tomu ich ďalej predával žalovanému v 2. rade. Ani rozsiahle stavebné investície nemôžu znamenať, že vlastník príde o svoje vlastníctvo k pozemkom. Navyše u nás neplatí zásada „superficies solo cedit“. Tvrdil, že vlastníctvo štátu v roku 1988 k sporným pozemkom nemohlo vzniknúť, a preto štát ich nemohol následne prevádzať na iné subjekty (obec). Tomu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 45/2008 a na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. US 151/2016. Poukázal na vypracovaný znalecký posudok č. 5/2015 a vyjadrenie znalca, podľa ktorých v tomto spore a v spore 7C/76/2008 sa jedná o susedné pozemky.

11.3. Poprel tvrdenia žalovanej v 3. rade, podľa ktorých bola dobromyseľná keď prevádzala sporné parcely a že nadobúdateľom vzniklo vlastnícke právo vydržaním. Rovnako poprel aj tvrdenie, že žalobca nebol bdely, že nevedel, kde sa sporné parcely nachádzajú, a, že na základe vykonaného dokazovania nie je stále zrejmé, kde sa sporné parcely nachádzajú. Namietal, že, hoci došlo k zápisu Čsl. štátu ako vlastníka v rámci druhej etapy evidencie vlastníckych vzťahov v roku XXXX, to neznamená, že štát aj fakticky začal okupovať majetok žalobcu či jeho právnych predchodcov. V roku XXXX boli sporné parcely v užívaní JRD D., kde ich vložili právni predchodcovia žalobcu, preto štát fakticky nemohol prevziať dané parcely. Žalobcovi ani jeho právnym predchodcom nebolo vlastnícke právo odňaté, ani nedošlo k prevzatíu majetku štátom. Pôvodná parcela č. XXX/X bola pridelená právnym predchodcom žalobcu výmerom v roku 1948. Preto štát nebol vlastník a následne v roku 2007 a 2008 nemohol sporné parcely previesť do vlastníctva obce delimitačným protokolom. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 45/2008. Navyše žalovaná v 3. rade mala minimálne od roku 2003 vedomosť, že v danej lokalite boli prídelové pozemky, čo žalovaní nepopreli. Opätovne poukázal na skutočnosť, že došlo k uzatváraniu mimosúdnych dohôd so žalovanou v 3. rade aj so žalovaným v 1 rade, ako aj na súdny spor 7C/76/2008 a opätovne zdôraznil, prečo považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nespravodlivé. Poukázal na skutočnosť, že jeho právni predchodcovia sporné pozemky vložili do užívania JRD, pričom W. T. zastal predsedom tohto družstva. V čase, keď ich zdedil boli naďalej v užívaní JRD, neskôr PD F., na základe nájomnej zmluvy. Druhú polovicu prídelové listiny zdedil až osvedčením o dedičstve 2D/338/2012. Z uvedených dôvodov mal za to že bolo vzhľadom na okolnosti vlastník bdely. Opätovne poukázal na nález Ústavného súdu SR I. US 151/2016. V ďalšom v texte zopakoval svoje argumenty z vyjadrenia voči vyjadreniu žalovaného v 1. rade.

12. Žalovaný v 1. rade v následnom vyjadrení uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava skorších písomných aj ústnych vyjadrení v priebehu tohto konania. Zopakoval, že Okresný súd rozhodol v súlade so zákonom a ustálenou rozhodovacou praxou súdov SR. Pokiaľ žalobca tvrdil, že žalovaný v 1. rade nebol dobromyseľný z dôvodu, že daná lokalita bola všeobecne známa tým, že sa tam nachádzajú len pozemky prídelcov a ďalej z dôvodu, že obec pozemky predávala, hoci mala vedomosť sa jednalo o prídelové pozemky, pričom tvrdil že jeho tvrdenia nepoprel a nepoprela ich ani obec, toto považoval za právne irelevantné a nepravdivé aj z toho dôvodu, že dominantná časť jeho argumentácie bola založená na tom, že bol dobromyseľný a z povahy tejto argumentácie vyplýva že s tvrdeniami žalobcu nesúhlasil. Počas celého konania prezentoval stanovisko, že o problémoch s predmetnými nehnuteľnosťami týkajúcich sa vlastníckeho práva predávajúceho nevedel. Pokiaľ žalobca používal pojem „lokalita všeobecne známa“, nie je mu zrejmé kde si mal pred kúpou predmetných nehnuteľností vyhľadať tieto zaručene overené informácie, keď štátom vedená evidencia v katastri nehnuteľností v čase kúpy nevykazovala žiadne indície spochybňujúce vlastníctvo predávajúceho. Tvrdil že v kontexte judikatúry súdov SR napríklad nález Ústavného súdu SR I. US 549/2015, nález Ústavného súdu SR I. US 151/2016, je potrebné otázku dobromyseľnosti nadobúdateľa posudzovať vo vzťahu k jeho osobe a k objektívnym podmienkam, ktoré mal v rozhodujúcom čase k dispozícii. Pokiaľ nemožno zachovať maximom obidvoch základných práv - princípu ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa a princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, je potrebné prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti. Vyššie riziko má viesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nejako dozvedieť o tom ako, keď opustila vlastníkov sféru a dostala sa na list

vlastníctva prevodcu po katastrálnom konaní. S poukazom na vykonané dokazovanie tvrdil, že v čase kúpy sporných nehnuteľností bol dobromyseľným, čo nie je možné negovať prostým vyhlásením žalobcu, že „všetci vedeli“. Zopakoval, že nie je žiadny špekulant, pozemky kúpil za trhových podmienok a z priestoru, ktorý bol v dezolátnom stave, vytvoril fungujúci a hodnotný výrobný areál, do ktorého investovala značnú finančnú sumu. Pokiaľ by vedel, že niekto iný si nárokuje vlastníctvo sporných nehnuteľností, nebol by motivovaný k ich kúpe a hľadal by priestor na realizáciu svojho podnikateľského zámeru v inej lokalite. Ďalej zopakoval svoju argumentáciu predchádzajúceho vyjadrenia.

13. V následkom vyjadrení žalobca zotrval na svojich právnych zdôvodneniach v odvolaní a vo vyjadrení z 02.04.2019. Opätovne poprel tvrdenie, že by nevedel, kde sa sporné parcely nachádzajú.

14. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), vec prejednal na nariadenom pojednávaní (§ 383 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil a žalobe, po pripustení jej zmeny, vyhovel.

15. Civilný sporový poriadok, ktorý bol prijatý zákonom č. 160/2015 Z.z. a nadobudol účinnosť 01.07.2016, vychádza z princípu aplikácie procesných noriem v ňom obsiahnutých na všetky konania, teda aj na tie, ktoré boli začaté pred dňom jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

16. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

17. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobca, po pripustení zmeny žaloby, domáhal voči žalovaným v 1. až 3. rade určenia, že je vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území obce D., parcel registra "C" evidovaných na katastrálnej mape, zapísaných na LV č. XXX ako parc.č. XXX/X, parc.č. XXX/X, parc.č. XXX, na LV č. XXX ako parc.č. XXX, na LV č. XXX ako parc.č. XXX/X, ktoré zodpovedajú novovytvoreným parcelám podľa geometrického plánu znalca Ing. Romana Wágnera č. 5C/197/2012, ktorý je nedeliteľnou súčasťou znaleckého posudku č. 5/2015, a to parc.č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parc.č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parc.č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXX m², parc.č. XXX/X zastavané plochy o výmere XXXX m², parc.č. XXX/X zastavané plochy o výmere XXX m² a parc.č. XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m². Žalobca svoj nárok odvodzoval od Výmeru o vlastníctve pôdy č. XXXXX/XXXX-III/B vydaného Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave dňa 15.03.1948 v prospech jeho právnych predchodcov W. T. a manž. K., rodenej G.. Podľa predmetného výmeru právní predchodcovia žalobcu nadobudli do vlastníctva okrem iného poľnohospodárske nehnuteľnosti označené v prídelovom pláne ako vl.č. X parc.č. XXX/X roľa vo výmere X,XXXX ha každý v časti 1. Návrh prídelového plánu, ktorý zahŕňa vo výmere špecifikovanú nehnuteľnosť, bol preskúmaný a potvrdený dňa 15.08.1952 Okresnou roľníckou komisiou a dňa 18.02.1953 Krajským národným výborom v Nitre.

18. Odvolací súd na nariadenom pojednávaní podľa § 384 ods. 1 CSP zopakoval dokazovanie oboznámením sa s obsahom listín: rozhodnutie Štátneho notárstva v Topoľčanoch zo dňa 21.11.1986 č.k. 1 D 207/86-13, výmer o vlastníctve pôdy vydaný Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave dňa 15.03.1948 pod číslom XXXXX/XXXX-III/B, zápisnica o usporiadaní pohľadávky MPPR zo dňa 30.12.1957, uznesenie Štátneho notárstva v Topoľčanoch zo dňa 22.11.1963 sp.zn. D 677/63, žiadosť žalobcu o dodatočné prejedanie dedičstva po poručiťke K. T. z 30.05.2012, zmluva o nájme pozemkov na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku zo dňa 25.10.2005, jej príloha a poštové peňažné poukazy, identifikácia parcel č.j. XXX-IV/XX zo dňa 07.04.1998, list Správy katastra Topoľčany zo dňa 17.06.2010 vo veci Upozornenie na odstránenie chýb verejnej listiny alebo inej listiny, čiastočný výpis z LV č. XXX, čiastočný výpis z LV č. XXX, výpis z Registra obnovenej evidencie pozemkov, list Komisie pre obnovu evidencie pozemkov zo dňa 06.02.2012, výpis z LV č. XXX, list Správy katastra F. zo dňa 15.02.2012, pozemnoknižná vložka č. X katastrálne územie D., list Daňového úradu Nitra z 20.06.2012, LV č. X obec D., okres F., katastrálne územie D., osvedčenie o dedičstve sp.zn. 2D/338/2012 D not 194/2013, list Ministerstva vnútra SR, Štátny archív v Nitre zo dňa 17.09.2014, Konečný prídelový plán, Znalecký posudok č. 5/2015, výpis z LV č. XXXX, stanovisko Ing. Romana Wágnera zo dňa 13.07.2015, stanovisko Ing. Romana Wágnera zo dňa 20.08.2015, zápisnica z

prejednania pozemkov v k.ú. D. zo dňa 28.03.2012, kópia geometrického plánu č. 80/2016, Geometrický plán číslo 7C/197/2012 vyhotovený Ing. Romanom Wágnerom dňa 13.04.2015 a overený Okresným úradom Topoľčany, katastrálny odbor, dňa 22.06.2015 pod číslom XXX/XXXX, rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo dňa 20. apríla 2016 č.k. 7C/76/2008-842, kópia geometrického plánu č. 7C/76/2008, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. apríla 2017 č.k. 7Co/400/2016, odborné vyjadrenie Ing. Romana Wágnera z 28.06.2018, vytyčovací náčrt číslo 7/2018, protokol o oboznámení s priebehom hranice pozemku, a z takto vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový a právny stav.

19. Podľa rozhodnutia Štátneho notárstva v Topoľčanoch č.k. 1 D 207/86-13 zo dňa 21.11.1986, právoplatného dňa 26.02.1987, žalobca zdedil po K. T., rodenej G., zomrelej dňa XX.XX.XXXX poľnohospodársku pôdu v užívaní socialistickej organizácie vo vl.č. X parc.č. XXX/X nadobudnutú prídelom PPPR č. XXXXX/XXXX-III/B zo dňa 15.03.1948 v 1-ici.

20. Výmerom o vlastníctve pôdy zo dňa 15.03.1948 číslo XXXXX/XXXX-III/B vydaným Povereníctvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy bola W. T. a manž. K. rodenej G. pridelená poľnohospodárska nehnuteľnosť v katastrálnom území D., označená ako vl.č. X parc.č. XXX/X roľa o výmere X,XXXX ha. Výmer podpísal povereník Dr. W..

21. Podľa Zápisnice Pôdohospodárskeho odboru rady ONV Topoľčany zo dňa 30.12.1957 o usporiadaní pohľadávky MPPR za majetok pridelený W. T. a manž. K. G., bolo zastavené ďalšie platenie za pridelenú pôdu v cene 6.500,- Kčs odovzdanú do spoločného hospodárstva JRD.

22. Uznesením Štátneho notárstva v Topoľčanoch sp.zn. D 677/63 zo dňa 22.11.1963 v dedičskej veci po W. T., zomrelom XX.XX.XXXX, zdedila K. T. nehnuteľnosti v katastrálnom území D. zapísané vo vl.č. X p.č. XXX/X v 1-ici.

23. Žalobca, ako prenajímateľ, zmluvou o nájme pozemkov na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku zo dňa 25.10.2005, prenechal do nájmu Poľnohospodárskeho družstva TRÍBEČ pozemky podľa priloženej zostavy na vykonávanie poľnohospodárskej činnosti na dobu určitú 10 rokov od 01.01.X005. V prílohe zmluvy bola uvedená parcela č. XXX/X o výmere XXXXX m2 v prenájme XXXX,XX m2. Nájomca zaplatil žalobcovi nájomné vo výške 29,75 eura v rokoch 2010, 2011 a 2012.

24. Z identifikácie parciel č.j. XXX-IV/XX zo dňa 07.04.1998 pre parcely podľa výmeru o vlastníctve pôdy č. XXXXX/XXXX-III/B v katastrálnom území D. v Pkn. vložke číslo X parcela číslo XXX/X roľa o výmere 1 ha 7061 m2 vyplýva, že uvedená parcela bola nerozdelená, intravilán obce, stav neidentický, pre zápis do KN potrebný geometrický plán, časť zastavaná plocha - užíva Spoločný podnik živočíšnej výroby.

25. Správa katastra Topoľčany listom zo dňa 17.06.2010 vo veci Upozornenie na odstránenie chýb verejnej listiny alebo inej listiny oznámila žalobcovi, že nebolo možné vyhovieť jeho žiadosti o zápis 1 D 207/66-13 k.ú. D. z dôvodu, že Pk. vl. č. X. - parc.č. XXX/X je nadobudnutá prídelom D. XXXXX/XXXX-III/B, pre zápis je potrebná identifikácia parciel, ktorá nie je možná, nakoľko grafická časť prídelov sa na Správe katastra nenachádza. Bez grafickej časti nie je zrejmé, kde sa prídelov nachádzajú, svoje vlastnícke právo si žalobca môže uplatniť na komisii ROEP v D..

26. V čiastočnom výpise z LV č. XXX pre katastrálne územie D. zo dňa XX.XX.XXXX je zapísaná parcela registra "C" evidovaná na katastrálnej mape parcelné číslo XXX/X o výmere XXXXX m2 druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vlastnícky v prospech žalovaného v 1. rade s titulom nadobudnutia kúpna zmluva V XXXX/XX-XX/XX, kúpna zmluva V XXXX/XX-XX/XX, kúpna zmluva V XXXX/XX-XXX/XX, rozhodnutie č. XXX/Výst.-XXX/XXXX o odstránení stavieb Z XXXX/XX-XXX/XX.

27. V čiastočnom výpise z LV č. XXX pre katastrálne územie D. zo dňa 30.01.2012 je zapísaná parcela registra "C" evidovaná na katastrálnej mape parcelné číslo XXX o výmere XXXX m2 druh pozemku zastavané plochy a nádvoria vlastnícky v prospech W.K.TEAM s.r.o. (pôvodne žalovaného v 2. rade) s titulom nadobudnutia kúpna zmluva V 2305/08-103/08.

28. Podľa výpisu z Registra obnovenej evidencie pozemkov pre žalobcu je žalobca v katastrálnom území D. vlastníkom parcely č. XXX/X v Pk. vložke X o výmere 6645 m2 v 1-ici výmera podielu XXXX m2 titul nadobudnutia 1 D 207/86-24/87.

ktorým bol pôvodný pozemok p.č. XXX rozdelený. Znalec uviedol, že podľa Konečného prídellového plánu možno konštatovať, že p.č. XXX/X bola vytvorená rovnakým spôsobom a z rovnakých pôvodných PK parciel, ako parc.č. XXX/XXX, XXX/X a XXX/X - XXX/X, ktoré majú rovnakú výmeru ako parcela č. XXX/X. Za účelom porovnania pôvodnej PK parcely a parciel vzniknutých prídellovým plánom znalec vykonal vzájomnú identifikáciu pozemkov t.j. vektorovej katastrálnej mapy a pôvodnej pozemnoknižnej mapy. Zistil, že plocha pôvodného pozemku zakresleného v pozemnoknižnej mape má výmeru XXXXXX m² a súčet parciel č. XXX/X, XXX/X, XXX/X - XXX/X je XXXXXX m², pričom rozdiel X m² znalec vyhodnotil ako zanedbateľný. Na základe toho znalec konštatoval, že práve táto plocha bola predmetom parcelácie podľa Konečného prídellového plánu. Znalec zistil, že k rovnakému záveru dospel aj znalec Ing. Bábiček v znaleckom posudku č. XXX XXX - X/XXXX vypracovanom v konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn. 7C/76/2008. Prílohu č. 3 znaleckého posudku č. X/XXXX tvoril geometrický plán číslo XC/XXX/XXXX, ktorým znalec identifikoval polohu pôvodného pozemku p.č. XXX/X. Podľa geometrického plánu, ktorý tvorí prílohu č. 3 znaleckého posudku nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Obce D. v zastavanom území obce D., parcely registra "C" evidované na katastrálnej mape, zapísané na LV č. XXX ako parcela číslo XXX/X, parcela číslo XXX/X, parcela číslo XXX, na LV č. XXX ako parcela číslo XXX, na LV č. XXX ako parcela číslo XXX/X, zodpovedajú novovytvoreným parcelám, a to parcela číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parcela číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXX m², parcela číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parcela číslo XXX/X o výmere XXX m², parcela číslo XXX/X zastavané plochy o výmere XXXX m² a parcela číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m².

38. Vo výpise z LV č. XXXX pre katastrálne územie D. zo dňa XX.XX.XXXX je zapísaná parcela registra "E" evidovaná na mape určeného operátu parcelné číslo XXX/X o výmere XXXX m² druh orná pôda vlastnícky v prospech žalobcu v podiele 1/1 s titulom nadobudnutia 1D 207/86-24/87, Rozhodnutie ROEP C 22/2012 zo dňa 29.10.2012 Z XXXX/XXXX-X/XXXX, osvedčenie o dedičstve XD/XXX/XXXX-Z XXXX/XX-XXX/XX.

39. Okresný úrad Topoľčany, katastrálny odbor, v liste zo dňa 02.06.2015 vo veci žiadosť o poskytnutie informácií - odpoveď uviedol, že nie je oprávnený rozhodovať o tom, či súdny znalec Ing. Romana Wágner splnil úlohu, ktorú mu určil Okresný súd Topoľčany na základe uznesenia č.k. 5C/197/2012-290. V k.ú. D. bol dňa XX.XX.XXXX zapísaný register obnovenej evidencie pozemkov na základe rozhodnutia o schválení ROEP C22/2012 zo dňa 29.10.2012. Spracovateľ ROEPu vypracoval návrh umiestnenia prídellových parciel, ku ktorým sa nezachovala grafická časť. Časť prídellovej parcely XXX/X orná pôda o výmere XXXX m² je zapísaná na LV č. XXXX, ako vlastník v podiele X/X-ina je zapísaný K. T.. Súdny znalec Ing. Wágner nevychádzal pri vypracovaní GP z platných údajov katastra nehnuteľnosti zapísaných dňa 17.01.2013 na základe Rozhodnutia o schválení ROEP. Znalecký posudok č. 5/2015 nie je v súlade s grafickou časťou katastrálneho operátu. Identifikácia EKN parc.č. 400/4 v znaleckom posudku nezodpovedá skutkovému stavu umiestnenia EKN parc.č. 400/4, ktorý bol do katastra nehnuteľností zapísaný na základe Rozhodnutia ROEP C 22/2012. V prípade, ak by geometrický plán bol zapísaný do katastra nehnuteľností, vznikol by nesúlad medzi písomnou a grafickou časťou katastrálneho operátu. Žalobca by sa po zápise tohto geometrického plánu stal vlastníkom parciel CKN, ktoré boli podľa geometrického plánu č. 7C/179/X012 zamerané z pôvodnej prídellovej EKN parcely č. XXX/X a zároveň by bol vlastníkom aj EKN parcely č. XXX/X orná pôda vo výmere XXXX m² zapísanej na LV č. XXXX v k.ú. D..

40.1. Zo stanoviska súdneho znalca Ing. Romana Wágnera zo dňa 13.07.2015 vyplýva, že znalecký posudok č. 5/2015 a geometrický plán vychádzajú zo súčasného právneho stavu, čoho dôkazom je skutočnosť, že Okresný úrad Topoľčany, katastrálny odbor, geometrický plán úradne overil. Poloha susedných prídellových pozemkov, ktoré sú predmetom sporov 7C/76/2008 a 5C/197/2012, navzájom nadväzuje. Zakreslenie polohy prídellových parciel bolo potrebné urobiť na základe definitívneho prídellového plánu (nielen návrhu prídellového plánu), v ktorom boli zohľadnené aj zmeny v prídelloch. Rešpektovanie ROEPu je možné, ak nie je medzi vlastníkami spor o umiestnení pozemkov. Súdna konania sú práve na to, aby odstránili prípadné nedostatky, ktoré ROEP spôsobil. Ukončený ROEP, rovnako aj údaje evidované v katastri nehnuteľností, sú záväzné len v tom prípade, ak sa nepreukáže opak. Vyslovil názor, že na základe dôkazov doložených v uvedených súdnych sporoch sa opak preukázal a preto údaje katastra nehnuteľností nie sú záväznými údajmi. Bolo potrebné vychádzať z právnych listín napr. prídellových listín, kúpnych zmlúv, darovacích zmlúv a podobne. Samotný geometrický plán nie je dokladom o vlastníctve. Z toho dôvodu bolo potrebné geometrický plán Ing.

Grigorieva posudzovať s ohľadom na ukončené prídelové konanie, čo spracovateľ ROEPu zjavne neurobil a len prevzal geometrický plán bez jeho bližšieho skúmania. List Správy katastra Topoľčany č. 2270/Kr zo dňa 14.08.2012 dokazuje len to, že ROEP nie je vypracovaný správne. Ak nebola k prídelom vyhotovená geografická časť, tak túto nemohol mať k dispozícii ani spracovateľ ROEPu. Parcely č. 400/1 a 400/2 síce existovali v grafických podkladoch, ale grafický podklad nie je dôkaz o vzniku a existencii vlastníckeho práva. Naviazal na pozemok p.č. 400/3 podľa ZP č. 2/2015. Celková výmera vlastníctva žalobcu sčítaním nateraz evidovanej výmery a výmery, ktorá by mu bola priznaná do vlastníctva na základe znaleckého posudku dáva práve výmeru uvedenú v prídelovej listine.

40.2. Zo stanoviska súdneho znalca Ing. Romana Wágnera zo dňa 20.08.2015 vyplýva, že geometrický plán č. 23/1945 nebola listina, ktorá by zakladala vlastnícke právo, mohol byť len podkladom pre vydanie takejto listiny. V danom prípade zakladali vlastnícke práva výmery vydávané pri pozemkovej reforme. Žiaden z výmerov v súdnom spise neobsahoval informáciu, že bol vydaný na základe uvedeného geometrického plánu.

41. Podľa zápisnice z prejednanja pozemkov zo dňa 28.03.2012 v Obci D. za účasti starostu C. R. sa prítomní stretli z dôvodu, že obec bola v danej dobe v súdnych sporoch týkajúcich sa pozemkov v k.ú. D. nachádzajúcich sa za družstvom. Starosta obce chcel získať informácie o týchto pozemkoch, keďže sa jedná o lukratívne pozemky, ktoré obec získala delimitačne, pričom veľa ľudí obec kvôli týmto pozemkom napáda - vzniká duplicitné vlastníctvo. Niektoré pozemky obec predala podnikateľovi G.. Ohľadom predmetných pozemkov sa vyjadril iba prítomný p. C. E., ktorý uviedol, že „čo je teraz družstvo, to bol K. E. a spol. až po cintorín.“

42. Podľa kópie geometrického plánu č. 80/2016 vypracovaného Geodetickou kanceláriou GEOKO s.r.o. Ing. Júliusom Kováčom, ktorú predložili žalovaní v 1. a 2. rade, tento slúži ako technický poklad pre rozhodnutie súdu vo veci určenia vlastníctva k pozemkom p.č. XXX/XX-XX, XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXX/X, ktoré tvoria časť parcely č. XXX/X roľa o výmere XXXXX m².

43. Odvolací súd sa oboznámil s rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 20. apríla 2016 č.k. 7C/76/2008-842, ktorého súčasťou bol geometrický plán č. 7C/76/2008, a s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. apríla 2017 č.k. 7Co/400/2016. Zistil, že na Okresnom súde v Topoľčanoch pod sp.zn. 7C/76/2008 prebiehalo konanie o určenie vlastníctva v katastrálnom území D. k nehnuteľnosti pôvodne označenej ako D. parcela č. XXX/X roľa o výmere 1 ha XX á a XX m², ktorú nadobudli právni predchodcovia žalobcu (H. G.) do vlastníctva Výmerom o vlastníctve pôdy Povereníctva pôdohospodárstva a pozemkovej reformy č. XXXXX/XXXX zo dňa 15.03.1947. Žalovanými v uvedenej veci boli 1. A. G., 2. G.. G. G. a 3. O. D.. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel rozsudkom č.k. 7C/76/2008-842 zo dňa 20.04.2016 právoplatným dňa 31.07.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. apríla 2017 č.k. 7Co/400/2016, a určil, že žalobca (H. G.) je vlastníkom sporných nehnuteľností, parcel registra "C" evidovaných na katastrálnej mape a zapísaných na LV č. XXX pre katastrálne územie D. ako parcela číslo XXX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XX m², parcela číslo XXX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², parcela číslo XXX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XX m², zapísaných na LV č. XXX pre katastrálne územie D. ako parcela číslo XXX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXXX m², parcela číslo XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XX m², parcela číslo XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XX m². Ďalej parcel registra "C" evidovaných na katastrálnej mape zapísaných na LV č. XXX pre katastrálne územie D. ako parcela číslo XXXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXXXX m², parcela číslo XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXXX m², parcela číslo XXXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², parcela číslo XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², zapísaných na LV č. XXX ako parcela číslo XXX/XX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXXX m², zapísaných na LV č. XXX ako parcela č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXXXX m², parcela číslo XXX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², v časti zodpovedajúcej novovytvoreným parcelám parcela číslo XXX/XX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXXX m², parcela číslo XXX/XX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXXX m², parcela číslo XXX/XX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², parcela číslo XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XX m², parcela číslo XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m², parcela číslo XXX/XX zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXXX m², parcela číslo XXXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m² a parcela číslo XXX/X zastavané plochy a nádvoria vo výmere XXX m² zameraných geometrickým plánom číslo 7C/76/2008 vyhotovenom Ing. Romanom Wágnerom 12.02.2015 a overenom Okresným úradom Topoľčany, katastrálny odbor,

dňa 02.03.2015 pod číslom XX/XXXX, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť rozsudku. Krajský súd v Nitre rozsudkom zo dňa 20. apríla 2017 č.k. 7Co/400/2016-930 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

44. Ing. Roman Wágner v odbornom vyjadrení zo dňa 28.06.2018 uviedol, že na základe žiadosti žalobcu vykonal prešetrenie všetkých dostupných dokladov. Pozemok p.č. XXX (správne malo byť XXX/X) vznikol z pôvodného pozemku p.č. XXX, ktorý bol zapísaný v pozemnoknižnej vložke č. 7. V rámci druhej pozemkovej reformy bol tento pôvodný pozemok p.č. XXX rozdelený v roku XXXX na viacero pozemkov, ktoré boli pridelené jednotlivým prídelcom. Uznesením Okresného súdu Topoľčany č. 7C/76/2008 zo dňa 10.3.2014 bol ustanovený na vypracovanie geometrického plánu, ktorý mal byť podkladom pre rozhodnutie o umiestnení p.č. XXX/X, t.j. susednej parcely k p.č. XXX/X. Geometrickým plánom č. 7C/76/2008 bola zadefinovaná poloha pôvodného pozemku p.č. XXX/X. Tento geometrický plán bol zapísaný do katastra nehnuteľnosti a v súlade s ním sú hranice pôvodného pozemku p.č. XXX/X identické s vonkajšou hranicou pozemkov KN-C p.č. XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX a XXX/XX. Vzhľadom k tomu, že pôvodný pozemok p.č. XXX/X je susedným pozemkom s pôvodným pozemkom p.č. XXX/X musia byť novovytvorené pozemky odpovedajúce hraniciam p.č. XXX/X susediace s vonkajšími hranicami vyššie uvedených pozemkov KN-C. Na základe tohto zistenia vypracoval geometrický plán č. 7C/197/2012, u ktorého vonkajšie hranice pozemkov KN-C p.č. XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X a XX/X kopírujú hranice pôvodného pozemku p.č. XXX/X.

45. Ing. Ing. Roman Wágner vyhotovil dňa 28.06.2018 vytyčovací náčrt č. 7/2018 na vytyčenie pozemkov p.č. XXX/XX, :/XX, p.č. XXX/XX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX, XX/X, úradne overený Okresným úradom Topoľčany, katastrálny odbor, dňa 29.06.2018 pod číslom ev.č. 2559/2018, v ktorom zakreslil okolité parcely a hranice s nimi, z ktorých vyplýva poloha, kde sa sporné parcely nachádzajú. Zároveň vyhotovil aj protokol o oboznámení s priebehom hranice pozemku, vo vzťahu k pozemkom p.č. XX/X, XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX, ktoré boli vytyčené dňa 29.06.2018 na základe žiadosti žalobcu, geometrického plánu č. 7C/197/2012 a Záznamu podrobného merania č. XXX., ktoré tvoria súčasť znaleckého posudku č. 5/2015. Vytyčované parcely boli odčlenené na rovnakom mieste na akom bola umiestnená p.č. XXX/X, ktorá bola predmetom prídelu v rámci druhej pozemkovej reformy v roku 1948, t.j. sú totožné s touto parcelou. Jednotlivé vytyčované body boli v teréne vyznačené červenou farbou.

46. Podľa § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

47. Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

48. Podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Sb.n. o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy, pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.n. SNR, poverenictvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy môže ešte pred zaplatením prídelovej ceny (§ 19 nar. č. 104/1945 Sb.n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.n. SNR) vydávať prídelcom (§§ 6 až 11 nar. č. 104/1945 Sb.n. SNR) výmery o vlastníctve pôdy pridelenej im podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.n. SNR.

49. Podľa § 1 ods. 2 nariadenia č. 104/1946 Sb.n. o vydávaní výmerov o vlastníctve pôdy, pridelenej podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR v znení nariadenia č. 64/1946 Sb.n. SNR, výmer o vlastníctve pôdy je verejnou listinou dokazujúcou vlastnícke právo prídelcu k pridelenej pôdohospodárskej nehnuteľnosti, na základe ktorej príslušný knihovný súd urobí záznam vlastníckeho práva v prospech prídelcu bez podmienky dodatočného ospravedlnenia.

50.1. Právna zástupkyňa žalobcu na odvolacom pojednávaní s poukazom na konanie vedené na OS Topoľčany sp.zn. 7C/76/2008 uviedla, že žalobca považuje za nespravodlivé, že v tom konaní bol pán G. úspešný, napriek tomu, že sa jednalo o rovnaké skutkové okolnosti. Rozdiel bol len v tom, že žalobca nadobudol nehnuteľnosti dedením v roku 1986, ktoré boli v užívaní poľnohospodárskej organizácie, v ktorej žalobca aj pracoval. Žalobca bol presvedčený, že pozemky užíva družstvo aj po zmene politického systému, len v roku 2005 ho právny zástupca PD oslovil, aby uzatvoril nájomnú zmluvu. Žalobca sa

až v rokoch 2007, 2008 dozvedel, že v danej lokalite sa uskutočnili nejaké prevody zo strany obce. Citovala zo str. 4 rozhodnutia vydaného v konaní sp.zn. 7C/76/2008, z ktorého vyplýva, že naozaj bolo všeobecne známe, že uvedená lokalita bola lokalitou, kde boli pozemky pridelené pridelcom, pretože je to obec a nie veľké mesto, takže to naozaj vedeli všetci. Vo veci 7C/76/2008 bola iná situácia iba v tom, že pán G. nadobudol nehnuteľnosti v roku 1993, mal záujem na nich poľnohospodársky podnikáť a v roku 1995 mu boli vytýčené náhradné pozemky, ku ktorým však nemal prístup, preto v roku 2000 k uzatvoreniu dohody nedošlo. Napriek tomu, v tom konaní súd konštatoval, že pán G. bol vlastníkom bdelym. Nie je možné, aby pôvodný vlastník prišiel o vlastníctvo, keď vlastnícke právo nadobudol nový vlastník na základe neplatnej kúpnej zmluvy, pričom rovnako neplatné bolo aj nadobudnutie vlastníckeho práva štátom, obcou. K vyjadreniu právneho zástupcu žalovaného v 2. rade poukázala na to, že v roku 1998 kataster nevydal žiadne rozhodnutie, len uviedol, že pre zápis vlastníckeho práva bol potrebný geometrický plán. Keďže pozemky užívalo družstvo, žalobca nepovažoval za potrebné geometrický plán vyhotovovať. Pokiaľ ide o tvrdenie, že od roku 1997 žalobca nekonal, poukázala, že ROEP bol schválený 06.02.2012 a ešte v tom istom roku v júni žalobca podal žalobu. Dodala, že obidve rozhodnutia krajského súdu uvádzali mená subjektov, ktoré sa svojho vlastníckeho práva v danej lokalite domáhali. V záverečnom prednese zotrvala na podanom odvolaní a všetkých doterajších písomných aj ústnych vyjadreniach. Žiadala, aby odvolací súd rozhodol v súlade s odvolacím návrhom.

50.2. Žalobca na odvolacom pojednávaní uviedol, že mu nedali vedieť, keď sa to predávalo. Na záver sa nevyjadril.

50.3. Právny zástupca žalovaného v 1. rade na odvolacom pojednávaní uviedol, že sa v plnom rozsahu sa pridrižiava všetkých skorších vyjadrení, či už ústnych alebo písomných, ako v konaní pred súdom prvej inštancie, tak aj v odvolacom konaní. V danej veci je spor o vyriešenie vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a práva dobromyseľného nadobúdateľa. Poukázal na to, že v priebehu celého konania nebola spochybnená skutočnosť, že žalovaný v 1. rade bol dobromyseľný, že kupoval obce, ktorá mala nehnuteľnosť zapísanú na LV, na ktorom sa nenachádzala žiadna poznámka. Podľa ustálenej rozhodovacej činnosti súdov stret týchto práv treba posudzovať individuálne. Žalovaný v 1. rade je významný podnikateľ a nie je žiadny špekulant, nehnuteľnosti kúpil za účelom realizácie svojho podnikateľského zámeru a nebol by tak urobil, ak by bolo vlastnícke právo predávajúceho spochybnené. Na druhej strane žalobca konal nedbalo, od roku 1998 vedel, že s nehnuteľnosťou je problém, keďže správa katastra odmietla zapísať jeho vlastníctvo. Od roku 1998 do roku 2007 ubehla dlhá doba a žalobca sa začal domáhať svojho vlastníckeho práva až po uplynutí asi 5 rokov od nadobudnutia vlastníctva žalovaným v 1. rade. Konanie žalobcu nemožno identifikovať inak, ako konanie nedbalého vlastníka. Pokiaľ žalobca uzatvoril nájomnú zmluvu, stotožnil sa s vyjadrením žalovaného v 3. rade, že táto zmluva mala súkromnoprávny charakter a nemala účinky voči tretím osobám. Dodal, že nájomná zmluva nezakladala ani vlastnícke právo žalobcu ako prenajímateľa. Navyše od roku 1998 žalobca vedel, že neexistuje grafické znázornenie, kde sa jeho pozemok nachádza, preto ani nemohol predmet nájmu odovzdať nájomcovi. V záverečnom prednese uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava všetkých písomných aj ústnych vyjadrení. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

50.4. Žalovaný 1. rade na odvolacom pojednávaní uviedol, že sa pridrižiava vyjadrenia svojho právneho zástupcu a nemá k nemu čo dodať. Na záver uviedol, že sa vlastne nesúdia o ornú pôdu, lebo na predmetnom pozemku je 90 % zastavanej plochy.

50.5. Právny zástupca žalovaného v 2. rade na odvolacom pojednávaní uviedol, že všetko, čo považovali za potrebné povedať, už bolo prednesené v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom argumenty sa opakujú aj v odvolacom konaní. Považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, súd logicky odôvodnil svoje myšlienkové pochody, prečo tak rozhodol. Zdôraznil, že žalobca sa už v roku 1998 od správy katastra dozvedel, že odmieta zapísať jeho vlastnícke právo, preto sa mal buď odvolať, alebo podať správnu žalobu. Z dôvodov rozhodnutia ROEPu vyplýva, že žalobcovi bola priznaná parcela XXX/X. vo výmere XXXX m². Vo zvyšku bol žalobca odmietnutý. Ani voči tomuto rozhodnutiu nepodal správnu žalobu. K neplatnosti kúpnych zmlúv uviedol, že žalovaný v 2. rade bol dobromyseľný, keďže v čase uzatvárania kúpnej zmluvy jeho právnym predchodcom v katastri nehnuteľností nebola žiadna poznámka, že tieto sú sporné. Preto právny predchodca žalovaného v 2. rade bol dobromyseľný až do podania žaloby, kedy vyšli najavo skutočnosti, ktoré sú predmetom skúmania. Považoval za správne, že súd prvej inštancie uprednostnil princíp dobromyseľnosti pred nedbalým vlastníkom. V záverečnom prednese uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojho dnešného prednesu na pojednávaní ako i prednesov i vyjadrení z konania pred súdom prvej inštancie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanému v 2. rade náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

50.6. Právny zástupca žalovanej v 3. rade na odvolacom pojednávaní uviedol, že v ich obrane žalovanej dominujú dva argumenty. Prvým je tvrdenie v žalobe, že to, čo som zdedil sa nachádza práve tu, ktoré nebolo preukázané. Za situácie, že vo veci chýbajú mapové podklady, ktorú namietali v priebehu celého konania, osobitne poukázal na znalecký posudok, ktorý má len jeden a pol strany a nikde neodôvodňuje, prečo sa má parcela žalobcu nachádzať práve tam a ako znalec prišiel k tomuto záveru. Rovnako ani vytyčovacie náčrt nedáva na toto odpoveď. V spore pána G. B. R. vyslovil nejaké pochybnosti a hoci konanie pána G. je už právoplatné, ani v tomto konaní sa Ing. Wágner vôbec nevyporiadal s námietkami. V spore nebol preukázaný jednoznačný a presvedčivý dôkaz, kde sa parcela nachádza. Až po tomto preukázaní bolo možné pristúpiť k skúmaniu toho, kto je nedbalý vlastník a kto dobromyseľný nadobúdateľ. Domnieval sa, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia. Druhým argumentom, ktorým je práve stret dvoch princípov, ku ktorému poukázal, že v tomto smere už bola prednesená dostatočne široká argumentácia, ku ktorej sa pripojil. Tvrdil, že žalobca sa nejavil ako dostatočne dbalý vlastník, naopak, takto nekonal. Pripustil situáciu, ktorá by viedla k ďalším sporom medzi stranami. Považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, preto navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil a priznal žalovanej v 3. rade náhradu trov odvolacieho konania. V záverečnom prednese poukázal na svoj dnešný prednes na pojednávaní, navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal žalovanej v 3. rade náhradu trov odvolacieho konania.

51.1. V danej veci sa žalobca, po opakovanom pripustení zmeny žaloby, domáha voči žalovaným v 1. až 3. rade určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území D., pričom svoj vlastnícky nárok odvodzuje od Výmeru o vlastníctve pôdy zo dňa 15.03.1948 číslo XXXXX/XXXX-III/B vydaného v prospech jeho právnych predchodcov W. T. a K. T.. Na to, aby mohlo byť určovacej žalobe vyhovené musia byť splnené základné predpoklady, ktorými sú aktívna vecná legitimácia žalobcu, pasívna vecná legitimácia žalovaných, existencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a preukázaná skutočnosť, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností, respektíve, že svoje vlastníctvo nestratil tým, že došlo k jeho nadobudnutiu tretím subjektom so zákonom predpokladaných dôvodov.

51.2. Odvolací súd zopakovaným dokazovaním zistil, že výmerom o vlastníctve pôdy bola prídelcom W. T. a manž. K. pridelená nehnuteľnosť v katastrálnom území D. označená ako vl.č. X parc.č. XXX/X o výmere X,XXXX ha. Výmer o vlastníctve pôdy bol vydaný oprávneným orgánom, boli v ňom uvedení prídelcovia, označená pridelená parcela a jej výmera, bol opatrený dátumom vydania, pečiatkou a podpisom poverenika. Odvolací súd konštatuje, že uvedený výmer obsahoval všetky zákonom stanovené náležitosti, preto ho považuje za právne perfektný. Skutočnosť, že vlastníctvo prídelcov nebolo zapísané v pozemkovej knihe nepovažuje odvolací súd za významnú, keďže po roku 1951 mali výmery len deklaratórny charakter. Rovnaký výmeru prideleného pozemku obsahoval aj konečný prídelový plán, ktorý sa nachádza v Štátnom archíve v Nitre a ktorého kópia bola uvedeným orgánom zaslaná do spisu. Prídelová cena bola prídelcami splácaná určenými splátkami do 30.12.1957, kedy bolo platenie za pridelenú pôdu v cene 6.500,- Kčs zastavené z dôvodu odovzdania pôdy do spoločného hospodárstva JRD. Skutočnosť, že prídelová cena bola zaplatená preukázal aj list Daňového úradu Nitra, z ktorého vyplýva negatívny výkaz nedoplatkov z pozemkovej reformy prídelcov. Tým bolo preukázané, že prídelcovia W. T. a manž. K. nadobudli do vlastníctva pridelenú parcelu číslo XXX/X, nedošlo k zrušeniu prídelu, ani sa prídelu nevzdali, ani svoje vlastníctvo žiadnym spôsobom nestratili, naopak vniesli ho do družstva, ktoré na pôde hospodáril, a to v podstate až do roku 2007 (kedy bola časť nehnuteľnosti prevedená na žalovaného v 1. rade).

51.3. Žalobca nehnuteľný majetok, ktorý bol predmetom prídelu W. T. a manželke K. nadobudol dedením po K. T. v 1 v konaní sp.zn. 1 D 207/86. Druhú polovicu po W. T., zomr. XX.XX.XXXX, nadobudla v dedičskom konaní D XXX/XX K. T., po ktorej v konaní o dodatočnom prejednaní dedičstva 2D/338/2012, Dnot.194/2012, ju rovnako nadobudol žalobca. Tým je daná aktívna vecná legitimácia žalobcu na podanie určovacej žaloby. Pokiaľ žalovaný v 1. a 2. rade namietali, že žalobcovi zaniklo právo domáhať sa určenia vlastníckeho práva, keďže si ho neuplatnil v reštitúcii, s touto námietkou sa dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 20. júla 2016 č.k. 5C/197/2012-437 bod 11., a opakovane v napadnutom rozsudku v bode 74. Odvolací súd na uvedenú argumentáciu poukazuje bez potreby jej opakovania.

51.4. Časť parcely číslo XXX/X o výmere XXXX m² už je vlastnícky zapísaná v prospech žalobcu na základe schváleného ROEPu a na základe osvedčenia o dedičstve 2D/338/2012 v katastrálnom území D. na LV č. XXXX ako parcela registra "E" evidovaná na mape určeného operátu parcelné číslo XXX/X o výmere XXXX m². Zvyšok výmery pôvodnej parcely číslo XXX/X žalobca v rámci ROEPu nenadobudol

z dôvodu, že táto časť výmery zanikla pod LV C. Z uvedeného dôvodu dospel odvolací súd k záveru, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, keďže zdedil nehnuteľný majetok, ktorý bol predmetom prídely, teda aj parcelu č. XXX/X o výmere XXXXX m², pričom z toho výmera XXXXX m² zatiaľ je v katastri nehnuteľností vlastnícky vedená na iné subjekty.

51.5. Žalovaní v priebehu konania opakovane namietali, že žalobcom nadobudnutá nehnuteľnosť nie je totožná s nehnuteľnosťami vlastnícky zapísanými v ich prospech, respektíve, že vzhľadom na absenciu grafickej časti prídelyového plánu, nie je zrejmé, kde prídelený sa pozemok parcela č. XXX/X reálne nachádza, s ktorou námietkou sa stotožnil aj odvolací súd v ostatnom rozhodnutí, preto súd prvej inštancie doplnil dokazovanie v súlade s jeho odporúčením a odvolací súd uvedené dokazovanie zopakoval.

51.6. Listom Správy katastra Topoľčany zo dňa 15.02.2012 mal odvolací súd preukázané, že predmetná parcela (XXX/4) ako aj parc.č. XXX/X, 3, 5, 6, X, 8, 9, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, XX, boli vytvorené z pozemnoknižnej parcely č. 400 vedenej v Pozemkovej knihe vo vložke č. 7 v prospech K. E. a spol. Prvý krát boli zapísané do LV č. X pod položkou výkazu zmien č. XX/XX pri II. etape zakladania evidencie právnych vzťahov vyšetrovaním na obci v prospech Čs. štátu - ONV Topoľčany. V rámci obnovy katastrálneho operátu novým mapovaním v roku 1990 boli uvedené parcely prečíslované na parcely V. XXX-XXX. Následne Doplnkom k delimitačnému protokolu z 13.08.1997 Z 475/98 - 26/98 boli tieto parcely zapísané do LV č. XXX v prospech žalovanej v 3. rade. V roku XXXX boli parc.č. XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX, XXX, XXX, XXX/X, XXX/X, XXX, XXX/X na základe kúpnej zmluvy V XXXX/XXXX pvz XX/XX zapísané do LV č. XXX v prospech žalovaného v 1. rade. V roku XXXX bola parc.č. XXX na základe kúpnej zmluvy V XXXX/XX-XXX/XX zapísaná v prospech W.K. TEAM, s.r.o., Šafárikova 3638/07, 955 01 Topoľčany (pôvodne žalovaný v 2. rade). V roku 2015 bola parcela č. XXX na základe kúpnej zmluvy V XXXX/XX-XX/XX zapísaná v prospech žalovaného v 2. rade.

51.7. Zo záverov znaleckého posudku č. X/XXXX vyhotoveného Ing. Romanom Wagnerom, znalcom z odboru geodézia a kartografia, dňa 04.05.2015, z geometrického plánu číslo 7C/197/2012, zo stanovisk súdneho znalca zo dňa 13.07.2015 a 20.08.2015 (ktorými sa vyjadroval k zásadným námietkam žalovaných), z odborného vyjadrenia súdneho znalca zo dňa 28.06.2018 a z vytyčovacieho náčrtu č. X/XXXX zo dňa 28.06.2018 bola ďalej preukázaná presná poloha spornej parcely číslo XXX/X, respektíve poloha jej časti o výmere XXXXX m², a to i vo vzťahu k okolitým pozemkom. Podľa geometrického plánu číslo 7C/197/2012, ktorý znalec predložil súdu prvej inštancie úradne overený Okresným úradom Topoľčany, bola sporná parcela číslo XXX/X umiestnená na parcelách zapísaných na LV č. XXX v prospech žalovaného v 1. rade, a to ako časť parcely č. XXX/X (novovytvorená parcela č. XXX/XX o výmere XXXX m² a novovytvorená parcela č. XXX/XX o výmere XXX m²), časť parcely č. XXX/X (novovytvorená parcela č. XXX/XX o výmere XXXX m²) a na časť parcely č. XXX (novovytvorená parcela č. XXX/X o výmere XXX m²). Ďalej bola umiestnená na parcele zapísanej na LV č. XXX v prospech žalovaného v 2. rade, a to ako časť parcely č. XXX (novovytvorená parcela č. XXX/X o výmere XXXX m²). A umiestnená bola tiež na parcele zapísanej na LV č. XXX v prospech žalovanej v 3. rade, a to ako časť parcely XXX/X (novovytvorená parcela č. XXX/XX o výmere XXXX m²). E. tak výmera pôvodnej parcely XXX/X zameranej geometrickým plánom bola XXXXX m² (XXXX+XXX+XXXX+XXX+XXXX+XXXX = XXXXX). Odvolací súd si závery znaleckého dokazovania vykonaného za účelom zamerania a identifikácie prídelynej nehnuteľnosti vyjadrené v znaleckom posudku č. 5/2015 a v geometrickom pláne č. 7C/197/2012, a doplnené stanoviskami, odborným vyjadrením a vytyčovaním náčrtom, osvojil a z nich vo svojom rozhodnutí vychádzal.

51.8. Umiestnenie sporného pozemku významne podporuje aj opakované dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu Topoľčany zo dňa 20. apríla 2016 č.k. 7C/76/2008-842, ktorého súčasťou bol geometrický plán č. 7C/76/2008, a s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. apríla 2017 č.k. 7Co/400/2016. Pri porovnaní výroku v spojení s geometrickým plánom vo veci sp.zn. 7C/76/2008 s geometrickým plánom a hlavne s vytyčovacím náčrtom č. 7/2018, ktorý bol vyhotovený v tejto veci, dospel odvolací súd k záveru, že pôvodná parcela XXX/X je umiestnená podľa pôvodnej parcely XXX/X. Keďže konanie vedené na Okresnom súde Topoľčany sp.zn. 7C/76/2008 bolo právoplatne skončené, niet už žiadnych pochyb o tom, kde sa pôvodná parcela XXX/X reálne nachádza.

51.9. Pokiaľ žalovaný v 1. rade a pôvodný žalovaný v 2. rade uplatnili námietku vydržania štátom a obcou z dôvodu, že žalobca určovací žalobu nepodal včas, aj s touto námietkou sa dostatočne vysporiadal súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 20. júla 2016 č.k. 5C/197/2012-437 a to v bode 15. Odvolací súd nepovažuje za potrebné túto argumentáciu súdu prvej inštancie opakovať, preto na ňu iba poukazuje.

52. Na základe zopakovaného dokazovania odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobca je vlastníkom novovytvorených parciel č. XXX/XX, XXX/XX, XXX/XX, XXX/X, XXX/X, XXX/XX tak, ako boli zamerané geometrickým plánom číslo 7C/197/2012.

53. Súd prvej inštancie sa zaoberal vzájomným stretom právnych princípov, a to princípu ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a princípu ochrany dobrej viery nadobúdateľov tak ako je uvedené v bodoch 6.8. až 6.16., pričom dospel k záveru, že žalobca bol nedbalým vlastníkom, a pokiaľ nemožno zachovať maximum z oboch základných práv, právo na ochranu vlastníckeho práva pôvodného vlastníka a právo na ochranu dobrej vôle (dobromyseľnosti) nadobúdateľa, s prihliadnutím na princíp všeobecnej spravodlivosti konštatoval, že vyššie riziko by mal niesť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní. Odvolací súd uvedený záver súdu prvej inštancie nezdieľa.

54. Odvolací súd nespochybňuje, že Ústavný súd SR v náleze sp.zn. I. ÚS 549/2015 zo dňa 16.03.2016 konštatoval: „Princíp dobrej viery chrániaci účastníkov súkromnoprávných vzťahov je jedným z kľúčových prejavov princípu právnej istoty odvíjajúceho sa od princípu právneho štátu. Nadobúdateľovi vlastníckeho práva, pokiaľ toto právo nadobudol v dobrej viere, musí byť poskytovaná široká ochrana, pretože v opačnom prípade by si nikdy nemohol byť istým svojim vlastníctvom, čo by bolo v rozpore s poňatím materiálneho právneho štátu (porovnaj aj R 14/2009). Otázkou dobrej viery takého nadobúdateľa vlastníckeho práva sa tak všeobecné súdy musia vždy riadne zaoberať pri jeho spochybňovaní treťou osobou. 16. Ústavný súd z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany musí tak postaviť na rovnakú úroveň vlastnícke právo pôvodného vlastníka a nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti novým nadobúdateľom na základe jeho dobrej viery. Tým sa dostávajú do vzájomnej kolízie obidve ústavné hodnoty - princíp ochrany dobrej viery ďalšieho nadobúdateľa (princíp dobrej viery, dôvery v akty štátu a právnej istoty v demokratickom právnom štáte) a princíp ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka (princíp nemo plus iuris ad alium transfere potest quam ipse habet, t. j. nikto nemôže previesť na iného viac práv, než koľko sám má). Pokiaľ však nemožno zachovať maximum z oboch základných práv (čo platí aj pre tento prípad), treba prihliadnuť na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď je nutné zvažovať všeobecné súvislosti tohto typu kolízie základných práv, ako aj individuálne okolnosti konkrétneho rozhodovaného prípadu. Vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník než nadobúdateľ v dobrej viere, pretože tento nie je schopný sa nijako dozvedieť o tom, ako vec opustila vlastníkovú sféru a dostala sa na list vlastníctva prevodcu po zákonom určenom správnom (katastrálnom) konaní.“.

55. Na citovaný nálezh poukázal Ústavný súd SR aj v náleze sp.zn. I. ÚS 151/2016 zo dňa 3. mája 2017, pričom uvádzajúc, že na jeho názoroch zotrúva, uviedol, že „Ak má totiž mať určovacia žaloba okrem iného aj preventívny charakter (má predchádzať ďalším sporom), nemožno vidieť rozumný dôvod na to, aby sa otázka dobrej viery nadobúdateľa, ktorý je evidovaný v katastri nehnuteľností ako vlastník, neskúmala v konaní o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po poručiteľovi, a aby všeobecné súdy v podstate umelo predlžovali stav právnej neistoty a nútili strany do podávania ďalších (zbytočných) žalôb, v ktorých by sa táto otázka následne riešila. Navyše, aj rozhodnutie o takomto určení musí deklarovať existenciu právneho vzťahu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia podľa § 154 ods. 1 OSP (teraz § 218 ods. 1 CSP) taký právny vzťah už neexistuje, nemôže mať ani návrh na určenie, že veci patria do dedičstva po zomrelom poručiteľovi, úspech.“. Doplnil však opätovne citujúc nálezh sp.zn. I. ÚS 549/2015, že „nepredpisuje, k akým zisteniam ma krajský súd po vrátení veci na ďalšie konanie dospieť po náležitom preskúmaní dobrej viery sťažovateľov, súc viazaný právnym názorom vysloveným v tomto náleze, len ho zaväzuje, že dobrú vieru sťažovateľov skúmať musí a rovnako na ňu musí aj pri meritórnom rozhodnutí prihliadnuť.“.

56. Odvolací súd ďalej poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/31/2020 zo dňa 27. mája 2020, z ktorého vyplýva, že: < 39. Dovolací súd k predloženému rozhodnutiu najvyššieho súdu (pozn. 6Cdo/71/2011) uzatvára, že pri jeho zovšeobecnení vychádza zo zásady prednosti princípu „nemo plus iuris“, a ako výnimku pripúšťajú aj úspech princípu „bona fides“. Dokonca aj v dovolateľmi predloženom rozhodnutí ústavného súdu (I. ÚS 549/2015), ktoré nie je možné považovať za „dovolacie rozhodnutie“, zvýraznil ústavný súd v prospech „bona fides“ právny názor, že vyššie riziko má niesť nedbalý vlastník, než nadobúdateľ v dobrej viere. Otázka, či sa súdy v individuálnych okolnostiach daného prípadu neodklonili od všeobecných právnych východísk pri interpretovaní sporu „nemo plus iuris“ vs. „bona fides“, súvisí s ich skutkovými zisteniami; zodpovedanie tejto otázky je vždy

v každom konkrétnom prípade jedinečné. Odvolací súd v súvislosti s preferenciou princípu „nemo plus iuris“ akcentoval okolnosti, ktoré skutkovo ani právne v prípade uvádzaných rozhodnutí ústavného súdu v hre neboli, a to predovšetkým skutočnosť, že konanie o neplatnosť právneho úkonu (darovacej a kúpnej zmluvy, zmluvy o zrušení vecného bremena, či určenie, že žalobca nie je vlastníkom bytu), o ktoré ide v napadnutom odvolacom rozhodnutí a konanie o určenie, že vec patrí do dedičstva nie sú totožnými konaniami, pričom v každom z nich sa posudzujú i rozdielne skutkové a právne otázky. Rovnako v okolnostiach posudzovanej veci neobstoja skutkové a právne dôvody preferencie ochrany dobromyseľného nadobúdateľa nehnuteľnosti pred princípom „nemo plus iuris“, a to už len z dôvodu, že v teraz posudzovanej veci kruciálne dôvody úspechu pôvodného vlastníka nehnuteľnosti (žalobcu) spočívali v absolútnej neplatnosti právneho úkonu - zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva, na základe ktorého nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a teda nemožno uvažovať o ochrane vlastníckeho práva, hoc i dobromyseľného nadobúdateľa. 40. K uvedenému dovolací senát uvádza, že najvyšší súd už v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/96/1995 (publikovanom v časopise Zo súdnej praxe pod č. 39/1998, na ktoré odkázal aj v niektorých ďalších rozhodnutiach (viď napríklad sp.zn. 3Cdo/446/2013, 3Cdo/48/2013, 8Cdo/306/2014) uviedol, že absolútna neplatnosť právneho úkonu (negotium nullum) nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona (ex lege), v dôsledku čoho sa naň hľadá tak, ako keby nebol nikdy urobený. Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Na základe absolútne neplatného právneho úkonu nemôže dôjsť k platnému prevodu vlastníckeho práva. Vychádzajúc z toho najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/144/2010 konštatoval, že ak je prvotná kúpna zmluva neplatná, nestal sa prvý kupujúci vlastníkom predmetu predaja, preto ten, kto ho kúpil od prvého nadobúdateľa, nemá vlastnícke právo, ktoré by malo byť odvodené od vlastníckeho práva prvého kupujúceho. V rozhodnutí sp.zn. 5MCdo/12/2011 najvyšší súd vyslovil právny názor, podľa ktorého „platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť“. 41. K otázke vplyvu absolútnej neplatnosti právneho úkonu na práva dobromyseľných nadobúdateľov sa vyjadril ústavný súd v rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 50/2010. Poukázal v ňom na zásadu rímskeho práva (nemo plus iuris ad alium transferre potest, quam ipse habet), v zmysle ktorej nikto nemôže previesť na iného právo, ktoré sám nemá. Zdôraznil, že platne nemôže nadobudnúť vlastnícke právo právny nástupca, ak subjekt, od ktorého odvodzuje (derivatívne) svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti, toto právo nikdy nenadobudol, a teda ho ani nemohol ďalej platne previesť. Vo všeobecnosti možno za vlastníka považovať osobu, v prospech vlastníctva ktorej svedčí nadobúdacie konanie („modus“) a zodpovedajúci právny titul („titulus“), napríklad zmluva. Pokiaľ „titulus“ preukazuje právo inej osoby než „modus“, je potrebné určiť, kto je vlastníkom. Za vlastníka je v takom prípade považovaný ten, v prospech práva ktorého svedčí nadobúdaci titul. Neplatný právny úkon ale nemá právne následky, aké má platný právny úkon; na jeho základe preto nedochádza k prevodu nehnuteľnosti. I keď v prípade neplatného právneho úkonu o prevode nehnuteľnosti „prevedených“ ďalej na iných nadobúdateľov svedčí v prospech týchto ďalších nadobúdateľov „modus“, chýba im „titulus“. Dobrá viera týchto ďalších nadobúdateľov je významná len potiaľ, že im možno priznať všetky práva a povinnosti oprávneného držiteľa (§ 129 a nasl. Občianskeho zákonníka). Dobrej viere ale súčasný právny poriadok žiadne iné právne následky nepriznáva. Ochrana, ktorú poskytuje nadobúdateľovi, nie je takej intenzity, aby zabránila vlastníkovi nehnuteľnosti účinne uplatňovať svoje absolútne právo. Inými slovami: pokiaľ zápis v katastri nehnuteľností nezodpovedá skutočnosti, má skutočnosť prevahu nad zápisom v katastri. 42. Na rovnakom právnom náhľade na možnosti nadobudnutia vlastníctva nehnuteľnosti od toho, kto nie je (nebol) jej vlastníkom, zotrváva aj odborná právnická literatúra, v ktorej sa uvádza napríklad to, že „vo vzťahu k možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy sa možno stotožniť s právnym názorom, podľa ktorého Občiansky zákonník de lege lata možnosť dobromyseľného nadobudnutia vlastníctva od nevlastníka neupravuje ako pravidlo, ale len ako výnimku z pravidla (pozri napr. nadobudnutie vlastníckeho práva pri prevode od tzv. nepravého dediča podľa § 486 Občianskeho zákonníka) a dobromyseľnosť kupujúceho nemôže nahradiť chýbajúce vecné oprávnenie právneho predchodcu predávajúceho. Tieto výnimky z pravidla nemožno ľubovoľne rozširovať bez toho, aby takúto možnosť zákonodarca pripustil. Preto je nutné zotrvávať na dôslednom uplatnení zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ aj v prípadoch, ktoré sa môžu javiť ako nespravodlivé. Aj z hľadiska predvídateľnosti rozhodovania súdnej moci je preto potrebné odmietnuť možnosť nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka len na základe princípu ochrany dobrej viery aj v iných prípadoch ako tých, ktoré Občiansky zákonník

výslovne upravuje“ (viď publikáciu Občiansky zákonník II., Števíček, Dulak, Bajánková, Fečík, Sedlačko, Tomašovič a kol., Nakladateľství C. H. Beck, 2015, str. 2087).>

57.1. Odvolací súd vychádzajúc z citovaných nálezov Ústavného súdu SR sp.zn. I ÚS 549/2015 a I. ÚS 151/2016 a citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/31/2020 skúmal skutkové okolnosti danej veci z hľadiska žalovanými namietaného stretu princípu ochrany vlastníckeho práva žalobcu a princípu ochrany dobrej viery žalovaných nadobúdateľov.

57.2. Zo zistených skutkových okolností vyplýva, že prídelcovia W. nadobudli do vlastníctva pridelenú parcelu číslo XXX/X, pričom nedošlo k zrušeniu prídelu, ani sa prídelu nevzdali, ani svoje vlastníctvo žiadnym spôsobom nestratili, naopak vniesli ho do družstva, ktoré na pôde hospodáril. Na vnesenej pôde družstvo hospodáril aj po smrti prídelcov. Hoci žalobcovi bolo vlastníctvo predmetnej parcely potvrdené v konaní o dedičstve po K. T. rozhodnutím XD/XXX/XX len v podiele 1, minimálne v tejto časti družstvo na pôde hospodáril oprávnené, a to až do roku XXXX (kedy bola časť nehnuteľnosti prevedená na žalovaného v 1. rade). K druhej polovici predmetnej parcely bolo vlastníctvo žalobcu potvrdené až v dodatočnom prejednaní dedičstva po K. T. osvedčením 2D/338/2012. Pokiaľ bola sporná parcela zapísaná do listu vlastníctva č. X v prospech Čsl. štátu - ONV Topoľčany v roku 1988 stalo sa tak v druhej etape pozemkových úprav v roku 1988 len na základe evidenčného zápisu bez akéhokoľvek právneho titulu. Štát predmetnú parcelu nedoržal, neužíval ju, a to ani oprávnené ani neoprávnené. Do majetku žalovanej v 3. rade uvedená parcela prešla podľa zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí delimitačným protokolom, resp. jeho dodatkom z 13.08.1997, pričom ani žalovaná v 3. rade predmetnú parcelu ani nedoržala ani ju neužívala.

57.3. Žalobca sa, hoci neúspešne, pokúšal svoje vlastníctvo zapísať do katastra nehnuteľnosti. V konaní nebolo sporné, že v roku 1998 požiadal o identifikáciu predmetnej parcely, neskôr v roku 2000 o zápis do katastra nehnuteľnosti na základe rozhodnutia 1 D 207/66. Keďže parcela nebola identická so stavom v katastri nehnuteľností, nemohol ani zistiť, že v čase vyhotovenia identifikácie parciel č.j. 182-IV/98, už bola od roku 1988 zapísaná na LV č. X. v prospech Čsl. štátu - ONV Topoľčany, a to ako parcela č. XXX/X. Žalobca však vedel o tom, že spornú parcelu užíva družstvo, s ktorým neskôr v roku 2005 aj uzatvoril nájomnú zmluvu a poberal nájomné. Na základe odporúčania Správy katastra Topoľčany v liste zo dňa 17.06.2010 sa domáhal svojho vlastníckeho práva aj v rámci ROEPu, kde však bol úspešný len čiastočne, keď nadobudol predmetnú parcelu len vo výmere 3323 m², pričom register obnovenej evidencie pozemkov bol v katastrálnom území D. schválený až v roku XXXX. V tom istom roku žalobca požiadal o dodatočné prejednanie dedičstva a podal žalobu o určenie vlastníctva.

57.4. Pokiaľ žalovaná v 3. rade namietala, že z jej strany došlo k vydržaniu predmetnej parcely s touto námietkou sa odvolací súd nestotožnil. K tomu zdôrazňuje, že vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona. Pri uplatnení inštitútu vydržania je potrebné rozlišovať medzi obdobím platnosti Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. od 01.04.1964, s aplikáciou jeho noviel zákonov č. 131/1982 Zb. od 01.04.1983 a zákonom č. 509/1991 Zb. od 01.01.1992. Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. až do novelizácie od 01.04.1983 vydržanie neupravoval. Uvedená novela novo upravila ochranu vydržania (§ 135a) možnosťou započítania času predchádzajúcej držby pred 01.04.1983 s tým, že tento čas neskončil skôr než 01.04.1984 (§ 865 ods. 3). V prípade pozemku však bolo vydržanie obmedzené, vydržať mohol iba štát, občan nadobudol právo na uzavretie dohody o osobnom užívaní. S účinnosťou od 01.01.1992 bolo uvedené obmedzenie vo vzťahu k pozemkom zrušené, pričom oprávnená osoba si mohla započítať čas, po ktorý jej právny predchodca mal pozemok nepretržite v držbe aj pred účinnosťou tohto zákona (§ 872 ods. 6). S účinnosťou od 01.01.1992 sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci, ak splní predpoklady vydržania, pričom je možné započítanie doby držby predchodcu. Čo sa týka započítania držby vykonávanej pred 01.01.1992 jej účinky mohli nastať najskôr 01.01.1992. Splnením uvedených predpokladov dochádza bez ďalšieho k nadobudnutiu vlastníckeho práva priamo zo zákona. Rozhodnutie súdu má len deklaratórny charakter.

57.5. Ako správne uviedol súd prvej inštancie v rozsudku zo dňa 20. júla 2016 č.k. 5C/197/2012-437 v bode 15. „Jedným zo základných predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním je dobromyseľnosť držiteľa v tom, že je jej vlastníkom, ktorá musí trvať po celú dobu celej 10 ročnej vydržacej lehoty. Podľa názoru súdu k vydržaniu zo strany žalovaných nemohlo dôjsť, keď Čsl. štát nemohol podľa zákona o majetku obcí prevádzať daný pozemok delimitáciou na obec F. a následne F. na obec D., nakoľko Čsl. štát nevlastnil daný pozemok, keď tento pozemok bol pridelený do vlastníctva právny predchodcom žalobcu, v čase delimitácie tento pozemok nebol vo vlastníctve štátu, pričom vlastnícke právo nemožno nadobudnúť od nevlastníka, preto Čsl. štátu nemohla ani začať plynúť lehota na vydržanie. Čsl. štát nemal žiaden titul pre vstup do dobromyseľnej držby, v danom prípade nedošlo k odňatiu vlastníckeho práva právny predchodcom žalobcu ani žalobcovi. Čsl. štát sa držby spornej

nehnutelnosti nikdy nezmocnil, ani sa jej neujal, prídelci t.j. vlastníci odovzdali dané pozemky do užívania JRD a následne aj žalobca mal uzatvorenú nájomnú zmluvu s PD na pozemok nadobudnutý podľa „výmeru o vlastníctve pôdy“. Štát nielenže nemal žiaden titul pre vstup do dobromyseľnej držby, ale nespĺňal ani podmienku samotnej držby. Obec teda nemohla nadobudnúť vlastníctvo od takého subjektu, ktorý sám nebol vlastníkom.“

57.6. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že do vlastníctva žalovanej v 3. rade prešla sporná nehnuteľnosť na základe dodatku k delimitačnému protokolu zo dňa 13.08.1997 už ako parcely V. XXX-XXX, resp. ich časť. Odvolací súd dospel k záveru, že delimitácia v tomto prípade nemala za následok prechod vlastníckeho práva na žalovanú v 3. rade podľa zákona č. 138/1991 Zb., keďže sporná parcela sa nikdy nestala majetkom Čsl. štátu z dôvodu absencie platného nadobúdacieho titulu, preto sa nestala ani majetkom Slovenskej republiky po jej vzniku. Do vlastníctva obce totiž prechádzali z majetku Slovenskej republiky veci, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzali, pričom k veci, ktorá nebola majetkom Čsl. štátu, či Slovenskej republiky, nemohlo účinne vzniknúť právo hospodárenia národnému výboru a nemohla ani účinne prejsť do majetku obce. Navyše je nesporné, že tieto parcely žalovaná v 3. rade nedržala ani neužívala, keďže ich užívalo družstvo, boli na nich postavené hospodárske budovy vo vlastníctve družstva, ktoré družstvo predalo až žalovanému v 1. rade.

57.7. Pokiaľ sa týka žalovaného v 1. rade tento nadobudol predmetné nehnuteľnosti od žalovanej v 3. rade kúpnu zmluvou v roku 2007. Keďže podľa záveru odvolacieho súdu na žalovanú v 3. rade nemohlo prejsť vlastnícke právo od nevlastníka, nemohla ani ona platne previesť vlastníckeho práva na žalovaného v 1. rade, a to s poukazom na zásadu, podľa ktorej nikto nemôže previesť viac práv, ako má sám. Rovnako tak nemohlo platne prejsť vlastnícke právo k časti predmetných nehnuteľností zo žalovaného v 1. rade na pôvodného žalovaného v 2. rade (W.K. TEAM, s.r.o.) a následne z pôvodne žalovaného 2. rade na žalovaného v 2. rade. Všetky tieto právne úkony sú neplatné. Pri posúdení dobromyseľnosti žalovaného v 1. rade pri nadobudnutí sporných nehnuteľností a ich čiastočného prevodu na žalovaného v 2. rade odvolací súd nespochybňuje, že žalovaný v 1. rade konal v dobrej viere v správnosť zápisu v katastri nehnuteľností, a keďže kupoval od žalovanej v 3. rade, ktorou bola obec D., nemal pochybnosti o správnosti zapísaných údajov v katastri nehnuteľnosti. Avšak keďže ku kúpe od žalovanej v 3. rade došlo v roku 2007 a žaloba bola podaná na súd prvej inštancie v roku 2012, prípadná „dobrá viera“ žalovaného v 1. rade pri uzatvorení kúpnej zmluvy nemohla mať za následok vznik vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti v dôsledku dobromyseľnej držby.

57.8. Na druhej strane vzhľadom na okolnosti danej veci, podľa ktorých sa žalobca pokúšal svoje vlastníctvo zapísať do katastra nehnuteľnosti, v prvom rade v roku 1998 požiadal o identifikáciu predmetnej parcely, neskôr v roku 2000 požiadal o zápis do katastra nehnuteľnosti na základe rozhodnutia 1 D 207/66, a hoci bol neúspešný nie je možné ho považovať za „nedbalého vlastníka“. Žalobca totiž nemohol zistiť, že sporná nehnuteľnosť bola od roku 1988 zapísaná na LV č. X v prospech Čsl. štátu - ONV Topoľčany ako parcela č. 400/4, keďže podľa identifikácie parciel č.j. XXX-IV/XX bola ešte v roku XXXX neidentická. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo by v rozpore s princípom všeobecnej spravodlivosti považovať za nedbalého vlastníka subjekt, ktorý mal nadobúdaci titul svojho vlastníckeho práva, ale nespĺnil podmienky pre zápis v katastri nehnuteľností v roku 2000 z dôvodu, že jeho parcela číslo XXX/X nebola identická so stavom v katastri nehnuteľností, hoci v prospech čsl. štátu bola totožná parcela číslo XXX/X zapísaná už v roku XXXX bez nadobúdacieho titulu, len na základe „vyšetrovania na obci“. Keďže mal žalobca informáciu o tom, že jeho parcela bola vnesená do JRD, ktoré ju užívalo a s ktorým aj on uzatvoril nájomnú zmluvu, navyše, že je v neidentickom stave, oprávnené mohol očakávať, že jeho vlastnícky zápis sa vyrieši v rámci registra obnovenej evidencie pozemkov, bez dôvodných obáv o svoje vlastníctvo. V konečnom dôsledku mu tento postup odporučila aj správa katastra v liste zo dňa 17.06.2010. V rámci ROEPu však bol úspešný len čiastočne, keď nadobudol predmetnú parcelu len vo výmere XXXX m², ktorá zodpovedala 1 zo XXXX m², pričom ROEP bol v katastrálnom území D. schválený až v roku 2012. V tom istom roku 2012 žalobca požiadal o dodatočné prejednanie dedičstva k druhej polovici a zároveň podal žalobu o určenie vlastníctva.

57.9. Na základe uvedených skutkových okolností danej veci dospel odvolací súd k záveru, že žalobcu nie je možné považovať za „nedbalého vlastníka“ a preto bez ohľadu na dobrú vieru žalovaného v 1. rade v správnosť zápisu v katastri nehnuteľností, nedošlo k stretu princípu ochrany vlastníckeho práva žalobcu a princípu ochrany dobrej viery žalovaných nadobúdateľov. Zároveň z uvedených okolností vyplýva, že v danej veci nejde o taký výnimočný prípad, ktorý by odôvodňoval uprednostniť ochranu žalovaných ako dobromyseľných nadobúdateľov. Žalovaná v 3. rade bola obec, ktorá preberala majetok od likvidátora ONV delimitačnými protokolmi. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že žalovaná v 3. rade v tomto smere skúmala, čo bolo predmetom delimitácie v roku 1991 a nasledujúcich, naopak podľa

zápisnice z prejednávania pozemkov v roku 2012 len získavala informácie o pozemkoch, ktoré boli zapísané na jej liste vlastníctva, keďže „veľa ľudí ju kvôli týmto pozemkom napáda - vzniká duplicitné vlastníctvo“. Žalovaní v 1. rade odkúpil predmetné parcely v roku 2007 a hoci nemusel mať pochybnosti o vlastníctve obce, netreba opomínať, že už od roku 2008 bol v spore o určenie vlastníctva v rovnakej lokalite v konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn. 7C/76/2008, kde mal rovnako procesné postavenie žalovaného v 1. rade. Uvedená skutočnosť musela výrazne oslabiť jeho dôveru v správnosť zápisov v katastri nehnuteľností, napriek tomu v roku 2008 časť nehnuteľnosti previedol na pôvodného žalovaného v 2. rade, a tento v roku 2015 na žalovaného v 2. rade.

58. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 3 CSP pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými tvrdeniami žalovaných uvedených vo vyjadreniach k odvolaniu žalobcu a v priebehu odvolacieho konania.

59.1. S tvrdením žalovanej v 3. rade, podľa ktorého žalobca dlhú dobu nekonal ako vlastník, bol pasívny, hoci mu nič nestálo v ceste, aby bol pozemok v katastri nehnuteľnosti zapísaný na liste vlastníctva na jeho mene, sa odvolací súd nestotožnil. Treba si uvedomiť, že zdedenie pôdy, ktorú užívalo družstvo, v roku 1986 neznamenal možnosť vlastníka túto pôdu aj reálne užívať. Pokiaľ vlastník nemal záujem o náhradné užívanie, pôdu naďalej užívalo družstvo, a uvedená skutočnosť nemala na vlastníctvo žiadny vplyv. Navyše Čsl. štát si bez právneho dôvodu dal zapísať vlastníctvo spornej parcely už v roku 1988, čo ešte nebola tzv. "postkomunistická éra", ako ju nazvala žalovaná v 3. rade. A hoci nehnuteľnosť bola zapísaná na liste vlastníctva v prospech žalovanej v 3. rade od roku 1998, v konaní bolo preukázané, že predmetnú parcelu ani nedržala ani neužívala, keďže ju až do roku 2007 užívalo družstvo, malo na nej postavené stavby, ktoré tiež kúpil žalovaný v 1. rade v roku 2007, a platilo aj nájomné žalobcovi za výmeru zodpovedajúcu jednej polovici. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovanej, podľa ktorého nájomná zmluva uzatvorená v roku 2005 a len na polovicu nehnuteľností, ako argument neobstojí. Nespochybňuje, že nájomná zmluva mala účinky medzi jej účastníkmi, zároveň však bola významnou okolnosťou pri posudzovaní postoja žalobcu k jeho vlastníctvu a svedčila tomu, že žalobca sa o svoj majetok zaujímal, hoci vedel, že nemá svoje vlastníctvo zapísané na liste vlastníctva a upustil od zidentifikovania pozemku geometrickým plánom a zapísania na LV pre finančné náklady. Mohol sa však oprávnene domnievať, že keď jeho parcela nie je zidentifikovateľná, nemôže ju mať na liste vlastníctva zapísaný iný subjekt. Navyše odvolací súd poukazuje, že materiálna publicita katastra nehnuteľností má význam len do momentu preukázania opaku správnosti zápisu.

59.2. Pokiaľ žalovaná v 3. rade poukázala na bod 24. uznesenia odvolacieho súdu 25Co/596/2016 a zopakovala argument, že žalobca počas sporu neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, kde sa má sporný pozemok nachádzať, s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil. Vzhľadom na dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom, ktoré bolo zopakované odvolacím súdom, najmä stanoviská súdneho znalca zo dňa 13.07.2015 a 20.08.2015 (ktorými sa vyjadroval k zásadným námietkam žalovaných), odborné vyjadrenie súdneho znalca zo dňa 28.06.2018 a vytyčovací náčrt č. 7/2018 zo dňa 28.06.2018, rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo dňa 20. apríla 2016 č.k. 7C/76/2008-842, ktorého súčasťou bol geometrický plán č. 7C/76/2008, a rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 20. apríla 2017 č.k. 7Co/400/2016, už podľa názoru odvolacieho súdu niet žiadnych pochyb o tom, kde sa pôvodná parcela 400/4 reálne nachádza.

59.3. Žalovaná v 3. rade vo svojich vyjadreniach tiež zotrvala na svojich námietkach k neúplnosti a k presvedčivosti záverov znalca v tejto veci, ako aj vo veci tunajšieho súdu 7C/76/2008 na pojednávaní dňa 04.06.2018, pričom ich podstatou bolo tvrdenie, že závery znalca, ktorý parcelu lokalizoval na určité miesto, nevyplývajú z dokazovania a sú nesprávne. K tomu odvolací súd dodáva, že znalec bol ustanovený z dôvodu, že rozhodnutie záviselo od posúdenia skutočnosti, na ktorú bolo potrebné vedecké poznatky a jeho úlohou bolo zameranie a identifikácia nehnuteľnosti parcely pôvodne označenej číslom XXX/X . podľa výmeru o vlastníctve pôdy. Túto otázku znalec v znaleckom posudku vyriešil a vyhotovil aj geometrický plán, ktorý bol súčasťou znaleckého posudku. Pokiaľ aj mal odvolací súd pri rozhodovaní v roku 2016 pochybnosti o správnosti zamerania, tieto boli následne vykonaným dokazovaním vyvrátené. Pokiaľ sa žalovaná v 3. rade nestotožnila s odborným vyjadrením znalca ani s jeho vytyčovacím náčrtom a protokolom, neznamená to, že sú nesprávne.

60.1. Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení zo dňa 25.05.2018 v prvom rade spochybnil či a ak áno akej parcely sa žalobca stal vlastníkom. S uvedeným stanoviskom sa odvolací súd s poukazom na dôvody uvedené v bode 51, osobitne v bode 51.8. nestotožňuje. Ani nesúhlas žalovaného v 1. rade s tým, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na

podanie určovacej žaloby vzhľadom na vydržanie vlastníckeho práva k predmetnej parcele Čsl. štátom - ONV Topoľčany a obcou D., vzhľadom na plynutie doby, po ktorú uvedené subjekty mali vlastníctvo zapísané na liste vlastníctva, sa odvolací súd nestotožnil. Prítom poukazuje na už uvedené dôvody v bode 57.4. a 57.5., ktoré nepovažuje za potrebné opakovať.

60.2. Tak, ako vo svojom vyjadrení z 25.05.2018, aj vo vyjadrení k odvolaniu žalovaný v 1. rade poukázal na názor odvolacieho súdu prezentovaný v uznesení sp.zn. 25Co/180/2013 zo dňa 05.03.2014, z ktorého citoval a zároveň tvrdil, že zásada, podľa ktorej nikto nemôže previesť viac práv ako má sám, nie je v súkromnom práve absolútna a jej prelomenie možné. Domnieval sa, že súd prvej inštancie sa s touto otázkou vysporiadal správne z hľadiska aplikácie princípu všeobecnej spravodlivosti. Odvolací súd sa však s uvedeným záverom súdu prvej inštancie nestotožnil, čo zdôvodnil v bode 57, na ktorý poukazuje. Pokiaľ žalovaný v 1. rade spochybnil nájomnú zmluvu ako dôkaz, na základe ktorého by bolo možné žalobcu považovať za tzv. bdelého vlastníka, ktorý sa o predmet vlastníckeho práva riadne stará, odvolací súd dodáva, že tento dôkaz určite je jedným z dôkazov, ktoré preukazujú žalobcovu aktivitu v súvislosti so spornou parcelou. Samozrejme v súvislosti s ďalšími dôkazmi, ktorými opakoval dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie, uvedenými v bodoch 19., 23., 24., 25., 28., 29., 33., 35. a ktoré vyhodnotil v bode 57.3. Tvrdenie o dobrej viere žalovaného v 1. rade v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy v roku 2007 je podľa názoru dovolacieho súdu právne bezvýznamné, keďže žaloba o určenie vlastníctva k spornej nehnuteľnosti bola podaná už v roku 2012, teda po uplynutí necelých 5 rokov od uzatvorenia predmetnej kúpnej zmluvy. Rovnako právne bezvýznamné pre určenie vlastníckeho práva má zveľadenie spornej nehnuteľnosti a s tým súvisiace zvýšenie jej hodnoty, prípadne zmena druhu pozemku. Predpoklady vyhovieťa určovacej žalobe odvolací súd uviedol v bode 51.1. rozsudku, a iba ich nesplnenie by mohlo viesť k jej zamietnutiu. V danej veci však bolo dokazovaním preukázané, že všetky predpoklady pre vyhovieťa určovacej žalobe boli splnené.

61.1. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určuje, že žalobca je vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území D., obec D., okres F., zapísaných v katastri nehnuteľností ako parcely registra "C" evidované na katastrálnej mape na liste vlastníctva číslo XXX parcelné číslo XXX/X, parcelné číslo XXX/X, parcelné číslo XXX, na liste vlastníctva číslo XXX parcelné číslo XXX, na liste vlastníctva č. XXX parcelné číslo XXX/X, v časti ktorá zodpovedá novovytvoreným parcelám parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXX m², parcelné číslo XXX/X zastavané plochy o výmere XXXX m², parcelné číslo XXX/X zastavané plochy o výmere XXX m² a parcelné číslo XXX/XX zastavané plochy o výmere XXXX m², veľkosť spoluvlastníckeho podielu 1/1, zameraných Geometrickým plánom číslo 7C/197/2012, znalcom Ing. Romanom Wágnerom vyhotovenom dňa 13.04.2015 a autorizačne overenom dňa 14.04.2015, a úradne overenom Okresným úradom Topoľčany, katastrálny odbor, dňa 22.06.2015 pod číslom XXX/XXXX, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť tohto rozsudku.

61.2. Geometrický plán bol overený príslušným orgánom dňa 22.06.2015, teda do 30.09.2018, preto ho v súlade s ustanovením § 79l ods. 2 zákona č. 162/1995 Z.z., bolo potrebné pripojiť k rozsudku v listinnej forme a z rovnakého dôvodu bude rozsudok doručovaný stranám sporu a príslušnému orgánu štátnej správy na úseku katastra v písomnej forme.

62.1. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1, 2 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania voči žalovaným v 1., 2. a 3. rade v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobca bol v konaní plne úspešný. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

61.2. V priebehu konania vznikli výdavky na znalecké dokazovanie, ktoré platil štát. O náhrade týchto trov odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1, 2 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal štátu nárok na náhradu uvedených trov voči v konaní neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške trov rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).